

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 2

VII Legislatura

Any 2007

DEBAT D'INVESTIDURA DEL PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Sessió plenària
realitzada el dia 25 de juny de 2007

Presidència de la Molt Excel·lent
Senyora María Milagrosa Martínez Navarro

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 7 minuts)

Minut de silenci en memòria dels sis soldats del contingent espanyol morts al Líban

Debat d'investidura del President de La Generalitat

— Intervenció del candidat proposat per la presidència de les Corts Valencianes, senyor Francisco Camps Ortiz, del GP Popular, per a exposar el seu programa polític.

— Intervencions del diputat senyor Joan Ignasi Pla i Durà, del GP Socialista, i del candidat senyor Francisco Camps Ortiz, del GP Popular.

— Intervencions de la diputada senyora Glòria Marcos Martí, del GP Esquerra Unida-Bloc-Verds-IR: Compromís, i del candidat senyor Francisco Camps Ortiz, del GP Popular.

— Intervenció del diputat senyor Esteban González Pons, del GP Popular, i del candidat senyor Francisco Camps Ortiz, del GP Popular.

Resultat de la votació d'investidura: 54 vots a favor i 44 vots en contra.

(S'alça la sessió a les 14 hores i 30 minuts)

Ple de les Corts Valencianes realitzat el dia 25 de juny de 2007. Comença la sessió a les 10 hores i 7 minuts. Presideix la presidenta de les Corts Valencianes, senyora María Milagrosa Martínez Navarro. Sessió plenària número 2.

La senyora presidenta:

Senyors diputats, s'obri la sessió.

Antes de nada, me gustaría rogarles un minuto de silencio en memoria de los seis soldados del contingente español en el Líbano muertos ayer en atentado terrorista. Un minuto de silencio.

(La cambra guarda un minut de silenci)

De acuerdo con el artículo 59 del Reglamento de Les Corts, tengo que comunicar a la cámara que durante las pasadas vacaciones parlamentarias no se ha reunido la Diputación Permanente.

Debat d'investidura del president de La Generalitat

La senyora presidenta:

Punt únic de l'ordre del dia: debat i votació d'investidura del president de La Generalitat.

De acuerdo con el artículo 27.2 del Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana, el artículo 2.2 de la Ley del gobierno valenciano y el artículo 139.3 del Reglamento de Les Corts, y consultados previamente los grupos políticos con representación parlamentaria, propongo a la cámara al ilustre diputado señor don Francisco Camps Ortiz, como candidato a la presidencia de La Generalitat.

Té la paraula el candidat a la presidència de La Generalitat, il·lustre senyor diputat Francisco Camps Ortiz. *(Aplaudiments)*

El senyor Camps Ortiz:

Unir a la condolencia de estas Cortes Valencianas, las del gobierno valenciano y de todo el pueblo valenciano, transmitiéndosela a los familiares de los soldados muertos ayer en el Líbano, y también hacerlo extensivo a todos los miembros de las fuerzas armadas españolas.

Senyora presidenta.

Senyories.

Voldria que les meues primeres paraules, en seu parlamentària, després de les eleccions del passat 27 de maig, siguen per a dir «gràcies». Gràcies per tanta confiança i il·lusió manifestades pels centenars de milers de ciutadans que van acudir a les urnes a dir amb el seu vot que recolzen decididament el treball que estem realitzant.

Gràcies per tanta confiança i il·lusió per aconseguir que la Comunitat Valenciana siga la millor terra possible. La terra on volem viure, treballar i també perquè ho facen en el futur els nostres fills i els nostres néts.

Mai ningú, cap partit polític, havia rebut tal cabal de confiança i entusiasme en la nostra comunitat. Per la meua part, respondré a eixa confiança amb més esforç i més il·lusió si és possible. I assumisc novament la responsabilitat que han depositat en mi els valencians amb tota la decisió, dedicació i compromís que sóc capaç, amb la

voluntat de fer realitat els seus anhels i respondre fidelment a les seues expectatives.

Gràcies, també, a tots aquells que votant a altres formacions polítiques van voler participar responsablement d'un dia tan especial per a tots els que amem la democràcia com a font inesgotable de convivència i llibertat.

A tots ells, als que van votar el meu partit, als que van votar altres forces polítiques i als que per diverses circumstàncies no ho van fer, en definitiva, a tots els valencians de tots els municipis, de totes les comarques, de les tres províncies, a tots ells, sense excepció, als cinc milions de valencians va dirigit el meu primer discurs d'esta legislatura.

Este discurs també va dirigit a la resta dels espanyols. Esta comunitat autònoma se sent forta i segura de si mateixa i, per tant, preparada i disposada per assumir lideratges territorials amb l'ambició i ferma convicció de contribuir al projecte col·lectiu que és Espanya.

La nostra comunitat és i serà exemple d'un poble que de manera il·lusionada i lleial aporta sentit a una de les nacions més antigues i importants del món. Sense ambigüitat, sense egoisme, però al mateix temps, amb fermesa per a reivindicar el que és just i ens correspon.

Este debat inicia una nova etapa política a la Comunitat Valenciana, però si tota etapa política té com a immediat precedent l'anterior, quan es tracta d'una reelecció la mateixa ratificació popular del treball realitzat és la que atorga la legitimació i el recolzament per a continuar avant. Si, a més, esta reelecció prové d'una llarga etapa de governs d'un mateix partit amb independència dels moments polítics generals del país, estem davant d'una identificació plena del nostre projecte polític amb les il·lusions i les realitzacions aconseguides pel nostre propi poble. Estem davant d'un nou cicle sociològic.

I què estem aconseguint? Què estem aconseguint els valencians a l'inici del segle XXI? Després de dècades, arribar a temps al nostre temps. I jo no vull a tornar a perdre el tren del futur i, com jo, estic convençut que la immensa majoria dels valencians, tampoc.

S'ha acabat. Crec que hem dit que ja no volem tornar a ser manifestament de segon grau en cap aspecte. Simplement, senyories, s'ha acabat. Sabem ja que se sent quan altres ens miren i ens admiren i així volem continuar. L'exigència és molt major, no es tracta només d'administrar sinó també de proposar, de provocar, d'aconseguir i de millorar tots els dies.

Sé que hi ha partits polítics que preferixen un altre tipus de comportaments. Ho estem comprovant en l'actual Govern d'Espanya que ha preferit parar i mirar cap enrere. Però mentres jo siga el president de La Generalitat i, estic convençut també, mentres el Partit Popular siga qui obtinga la major confiança política dels nostres conciutadans, la nostra vocació continuarà sent la de líders, els primers, els millors. *(Aplaudiments)*

Durant estos anys he recorregut els Ports, el Maestrat, la Plana, l'Alcalatén, El Alto Mijares i El Alto Palancia, El Rincón de Ademuz, Los Serranos, La Plana de Utiel-Requena, La Hoya de Buñol, el Camp de Morvedre, el Camp de Túria, l'Horta, les Riberes del Xúquer, El Valle de Ayora, la Canal de Navarrés, la Costera, la Vall d'Albaida, la Safor, l'Alcoià, el Comtat, les Marines, l'Alacantí, el Vinalopó que *habla en castellano* i el Vinalopó que parla en valencià i La Vega Baja del Segura.

I en totes les comarques he trobat el mateix: una tremenda il·lusió per a millorar, una tremenda il·lusió per fer cada dia més agradable i també més pròsper el lloc on cada

u de nosaltres vivim. Eixe és el meu compromís, eixe és el meu programa de govern. (*Aplaudiments*)

Senyories, durant estos anys hem aconseguit unes altes cotes de desenvolupament i de benestar. Les dades d'ocupació, de creixement de la nostra economia i l'ampliació de la societat de les oportunitats, són exemple de la nostra constant modernització i, sobretot, de la nostra constant preocupació per la millora de la qualitat de vida de totes les persones.

Però hi ha un fet que, possiblement, siga sense cap dubte el més significatiu i clarificador d'estos anys. Hem creixcut, com mai ho havia fet la nostra comunitat, en la incorporació a la nostra societat de desenes de milers de persones, que amb les seues famílies han decidit viure a viure i a treballar a la Comunitat Valenciana. Han trobat treball, han escolaritzat es seus fills i han rebut assistència social i sanitària.

L'augment demogràfic que ha situat el cens de la nostra població prop dels cinc milions d'habitants, encara que realment el superem, és un símptoma de prosperitat i també és una de les grans oportunitats que este temps ens està brindant.

Hui més de la meitat dels espanyols vivim en quatre comunitats autònomes que superem, cada una, els cinc milions d'habitants reals: Andalusia, Catalunya, Madrid i la Comunitat Valenciana. La següent comunitat autònoma té la meitat de població real que nosaltres.

Esta és l'especificitat en el mapa autonòmic de principis del segle XXI. Queda desfasada, entre altres qüestions, pel desenvolupament estatutari, la distinció de comunitats històriques de fa trenta anys, que va donar lloc a un tracte polític diferencial.

Reclamaré el finançament de l'estat i les inversions que corresponguen a esta nova realitat inqüestionable. (*Aplaudiments*)

Senyories, tres són els grans eixos sobre els quals ordenar les iniciatives del govern autonòmic que ens permeten aconseguir al mateix temps, tres grans objectius: el primer d'ells, és retallar la distància en les regions més pròsperes d'Europa per arribar a ser una d'elles; el segon, és continuar generant treball per aconseguir la plena ocupació i, el tercer, és continuar ampliant el nombre d'iniciatives socials perquè el benestar arribe a totes les persones.

La prosperitat és fruit de l'entorn, de les possibilitats i de l'esforç. El nostre entorn, el nostre exacte lloc físic té uns avantatges innegables i tenim l'obligació d'obtenir el màxim rendiment possible.

Ser el centre de l'arc mediterrani espanyol i ser l'eixida natural al mar del centre del país, fa que les inversions en les nostres infraestructures de comunicació, siguen ferramentes clau per a la generació de creixement i de riquesa.

Els nostres ports i aeroports són exemple clar d'un creixement constant i de les seues necessàries ampliacions. Ampliacions que defendrem com a elements substancials a les expectatives del nostre propi futur.

Millorarem la nostra xarxa de carreteres. Continuarem construint autovies i exigirem la necessària execució del tren d'alta velocitat, així... (*aplaudiments*) així com la xarxa ferroviària de mercaderies d'alta capacitat i les seues respectives comunicacions amb la frontera francesa.

Són també fonamentals les comunicacions interiors en cada un dels centres de producció i econòmics del territori, així com la mateixa mobilitat interior a les àrees metropolitanes, que assenten bona part de la nostra població en una

apassionant xarxa de ciutats grans, mitjanes i xicotetes, la complementarietat de la qual, en alguns casos, és perfecta.

L'energia és un altre element fonamental que porta valor afegit al nostre territori. S'ha fet molta inversió durant estos anys i es va a continuar amb la instal·lació de generació i distribució d'energia, incloses les renovables.

Aconseguirem que la nostra comunitat no sols siga autosuficient, sinó que supere la potència energètica renovable exigida per la Unió Europea.

El sòl industrial és fonamental per a la instal·lació de noves empreses, per a la millora de les condicions de les que ja estan implantades al nostre territori i també per a l'atracció d'inversions foranes. D'ací, la importància de continuar augmentant l'oferta de parcs industrials o polígons locals ben dotats i ben comunicats.

L'aigua, com a element del nostre entorn, és essencial per al nostre futur. La Generalitat porta invertits milions d'euros i ha convertit la Comunitat valenciana en la més eficaç en l'ús de l'aigua, però no es prou. A més d'estes inversions, requereix, sense cap dubte, de l'aportament de l'excedent de l'aigua de l'Ebre, de l'execució del Xúquer-Vinalopó i del manteniment del transvasament del Tajo al Segura, i continuaré reclamant a Espanya i a Europa l'aigua que necessita esta terra. (*Aplaudiments*)

I del nostre entorn, sense cap dubte, el més important és el territori, en el desenvolupament del qual hem de plantejar tots els criteris de les polítiques de sostenibilitat. L'espai on vivim i on es produïx físicament el creixement de la nostra societat és font de riquesa que hem de preservar de manera que siga compatible amb la defensa i la protecció del medi ambient. Crec que hem d'abordar entre tots, amb serietat i sense demagogia, què pretenem per al futur de la nostra terra amb la finalitat que una cosa tan prioritària com el nostre territori s'aparte definitivament de la confrontació política.

Senyories, en el segle XIX van ser els països que van saber utilitzar els seus recursos naturals els que més van créixer; en el segle XX van ser els que van aplicar la millor tècnica els que més van créixer; en el segle XXI ho seran aquells països que millor connecten amb la seua societat i li sàpien transmetre el camí a seguir com aposta col·lectiva.

Les persones som la gran possibilitat de la Comunitat Valenciana, tots nosaltres, amb les nostres iniciatives personals i familiars, amb les nostres apostes i amb les nostres il·lusions. Eixa és la gran opció de la Comunitat Valenciana de hui i del futur. El nostre pes demogràfic és considerable. Cada vegada som més valencians, és a dir, tenim més possibilitats i, per tant, per cada oportunitat que se li oferisca a cada un de nosaltres, es generen inagotables expectatives per a tots.

I així parlem, fonamentalment, d'educació i de formació. Continuarem invertint en educació, en els nostres col·legis, en els nostres instituts, en les nostres universitats, en els nostres centres de Formació Professional. Quant més preparada estiga la gent, millor per a tots.

La investigació és la via cap al futur, és la llum que trenca qualsevol sospita. No hi ha un altre camí possible que continuar investigant i innovant perquè és el valor que li afegim al que ací produïm. Però la clau està a fer-ho amb intel·ligència, de qui combina de forma equilibrada la consecució a llarg termini i la seua aplicació immediata.

Les nostres xicotetes i mitjanes empreses requereixen també reforçar la seua competitivitat a través de la investigació que els permeta acomodar-se amb celeritat a les noves exigències de la globalització. La nostra xarxa

d'instituts tecnològics, els parcs científics o la ciència universitària són base inexcusable també d'un millor futur per a tots.

I tot això, davall l'apassionant deducció que les vies plantejades no sols són instruments per a crear riquesa, sinó que també la generen en la seua mateixa execució. Quan es construeix una carretera, un parc eòlic, un centre educatiu o un nou laboratori es genera ocupació directa i indirecta, es dinamitza l'economia i es potencia l'ambició.

Una societat assentada en un espai físic privilegiat i en unes possibilitats humanes incomparables necessita que tots els agents socials envien senyals clars, que se sumen a l'esforç col·lectiu d'aconseguir nous reptes, per complicats que estos pareguen.

Convoque, per tant, a tots per a exercir l'anàlisi, la prospecció o la crítica sobre la base de sumar per a tots junts aconseguir l'objectiu de la convergència. Per primera volta formem part de l'exclusiu grup de les regions més competitives d'Europa. Hem aconseguït portar a la Comunitat Valenciana fins on era la nostra meta: on estan els més grans. I ara devem, amb la mateixa eficàcia, aconseguir mantindre'ns en eixe lloc privilegiat i aprofitar els avantatges de treballar junt als millors.

Senyories, la més evident demostració de la prosperitat ha sigut, sense cap dubte, la generació d'ocupació. Durant estos anys hem creat més ocupació que mai. Hui treballem més de dos milions de persones a la nostra comunitat. S'ha incorporat la dona al mercat de treball; s'han incorporat els jòvens i també les persones que han vingut de fora. Han baixat la taxa de desocupació, ha baixat la de temporalitat i ha pujat la d'activitat i és, precisament, sobre esta sòlida cimentació on se sustenta la societat de la prosperitat i la societat del benestar. Més treball per a tots els col·lectius: dones, jòvens, persones amb discapacitat i en tots els sectors. I la mostra d'això és que en estos últims quatre anys més de la meitat de l'ocupació creada ha sigut per a les dones, més de 100.000 jòvens han trobat treball i el 65% de l'ocupació industrial generada a tota Espanya s'ha creat a la Comunitat Valenciana.

Continuarem amb les nostres polítiques d'ocupació; continuarem incentivant la seua creació; continuarem pactant amb els agents socials, sindicats i empresaris; continuarem espantant cap a la confiança que li dona a una societat saber que genera ocupació, que hi ha treball per a tots i que és conscient que aconseguirà la plena ocupació. La prosperitat i l'ocupació sostenen i milloren el benestar. És més, no pot existir benestar si els governs no som capaços de generar ocupació i prosperitat. Durant estos anys hem posat en marxa centenars d'iniciatives buscant la major qualitat i excel·lència en l'atenció, l'assistència i la humanització cap a totes les persones i a les seues necessitats. Seguirem amb polítiques socials en constant renovació, adequant-se a les necessitats de cada moment.

De tota la societat de benestar, la política de salut és la que més esforç econòmic comporta. Hem construït hospitals, centres d'especialitats, centres de salut i continuarem per eixe camí. La Comunitat Valenciana és la que destina un major percentatge del ser pressupost a la sanitat; hem fet d'ella una de les nostres grans apostes, perquè, encara que parega un tòpic, és veritat que al final la salut és el que importa. La prevenció, la bona atenció mèdica, les millors teràpies o la més avançada i moderna hospitalització per a tots per igual és la major conquesta social sense parangó en la immensa majoria de països del món.

Junt a la sanitat, les polítiques socials d'atenció al menor, a les dones maltractades, als majors, a les persones

amb discapacitat, a les persones amb rendes baixes, vivenda, centres d'acollida, residències, centres de dia i una extensa i solidària xarxa d'encontre de tots junt a tots.

L'avanç d'estos anys en estes polítiques ha sigut, senzillament, espectacular. Però la meua ambició per al futur és encara major, perquè el benestar és la màxima prioritat d'una societat que obri constantment camins de prosperitat i d'ocupació. (*Aplaudiments*)

Una societat que ha de facilitar al màxim la integració de totes les persones, perquè tots junts conformem un projecte comú de convivència i benestar en igualtat. En este projecte, tots som igual d'importants i tots sumem: la prosperitat, l'ocupació, el benestar en una comunitat que ha recuperat la posició que mai va haver de perdre.

Jo invite a tots, als alacantins, castellonencs, valencians, a tots els diputats —que felicite per haver sigut elegits com a representants del nostre poble durant estos quatre anys— que mirem cap a les pròximes hores, les pròximes setmanes, els pròxims mesos, els pròxims anys. Invite que el temps siga l'immediatament posterior a este moment; ja mai més l'anterior. Invite que donem per bo el que ja ningú pot canviar, perquè la història és el passat. La reforma estatutària ha convertit la nostra en una comunitat autònoma principal. Pertanyem a una nació democràtica, oberta, inexcusable en el panorama internacional i disfruitem de la major coalició política de tota la història continental: la Unió Europea.

Mirem cap avant. El camí que vull recórrer és el que comença des d'este mateix discurs i el conseqüent debat i la presa de possessió i la posada en marxa del nou govern i, en definitiva, les coses que continuarem fent per a continuar fent gran la nostra terra. (*Aplaudiments*)

Mirar al futur significa demanar aigua, inversions, seguretat i el reconeixement inequívoc que ja som cinc milions de persones per al finançament que ens correspon de l'estat.

Mirar el futur significa ser conscients de la importància de tindre un nom, que eixe nom siga apreciat i que d'eixa aprecí tots ens sentim beneficiats.

Mirar cap el futur és fer de la nostra agricultura, al mateix temps, un sector modern en la producció, potent en la distribució i exportació i fonamental per a garantir la conservació i l'enriquiment del nostre patrimoni natural, com un bé comú de tots els valencians, que tenim l'obligació de llegar en les millors condicions possibles a les pròximes generacions.

És fer de la nostra indústria un sector competitiu, de referència internacional, quant a disponibilitat de sòl industrial, logístic i d'innovació, recolzat en les més modernes infraestructures que beneficien l'activitat empresarial.

És fer del nostre turisme un sector en constant renovació, tant en les infraestructures i equipaments com en la millora de la qualificació professional de les persones que treballen en ell.

És fer del nostre comerç i dels servicis que es presten un sector d'altíssima fiabilitat i qualificació. Englobe ací també l'administració en totes les seues instàncies, factor fonamental d'ajuda al creixement econòmic de qualsevol societat. També tot l'assessorament i suport que des de l'àmbit privat es presta als sectors productius, com la decidida aposta pel desenrotllament de la logística, una de les ferramentes clau en el segle que ha començat.

Mirar cap al futur és fer del nostre desenrotllament urbà un sector exigent amb la qualitat i en l'estètica de la construcció, com en la preservació dels espais naturals.

Mirar cap al futur és creure fermament en la societat i en les seues possibilitats per a general riquesa, primant la llibertat, reduint la intervenció i rebaixant la pressió fiscal.

És fer de la nostra comunitat el millor lloc per a la realització d'esdeveniments d'escala nacional o internacional, una nova forma de mostrar la nostra comunitat al món, de demostrar capacitat d'organització, un excel·lent nivell d'infraestructures i una nova imatge de la nostra terra

Mirar cap al futur és desenrotllar el nostre Estatut amb la major ambició possible, amb més ambició, a més, dins de la Constitució espanyola, constitució de la qual reivindique les seues llibertats, drets, obligacions, símbols i consensos. *(Aplaudiments)*

Mirar cap al futur és continuar fent del valencià una senya d'identitat permanent que garantix la pervivència de la nostra cultura i del nostre poble en les generacions futures. La nostra llengua ens representa i ens identifica com a valencians, igual que la nostra senyera, el nostre himne i les nostres tradicions, senyes que hem de defensar amb orgull i força allà on siga necessari. *(Aplaudiments)*

És posar en valor tot el ric llegat patrimonial i cultural que ens ve dels nostres avantpassats i recuperar-ho i conservar-ho tant per al nostre goig com per al de generacions posteriors. És fer de la cultura una inesgotable font de creativitat i de permanent ambaixada de la nostra terra, així com el coneixement de les creacions i la realitat artística d'altres pobles. És fer que l'esport impregne l'activitat quotidiana de tots els ciutadans i millore la seua qualitat de vida.

Mirar cap al futur és fer de la nostra comunitat un territori protegit, atractiu i habitable, que entén el seu desenrotllament i creixement a partir de la sostenibilitat, sent solidaris en relació a la preocupació que hi ha respecte del canvi climàtic a nivell global, fent nosaltres els nostres deures.

Mirar cap al futur és aconseguir una societat més confiada, més tranquil·la i més segura. Mirar cap al futur és fer una educació avançada que respon a les demandes del món global, ajustada als avanços tecnològics i en perfecte equilibri entre el món del treball i la societat del coneixement i de l'educació. Mirar cap al futur és fer del nostre sistema sanitari el més modern, eficaç i segur, compromés amb tots i capaç de donar resposta als desafiaments d'este començament de segle. Mirar cap al futur és mirar pel futur de tots, per les oportunitats de tots, els majors, les dones maltractades, els menors, els joves, les persones amb dependència o discapacitat i les famílies.

Mirar cap al futur és oferir des d'esta trona, i en relació a totes les qüestions que abans he citat i des de hui mateix, diàleg, acords i consens als grups parlamentaris. *(Aplaudiments)*

Senyories, el Partit Popular ha guanyat les eleccions. Durant tota l'anterior legislatura vam comprometre propostes, consensos i acords que s'han aconseguit, plantejarem objectius, que s'han aconseguit, i anhelarem millories que són hui una realitat. Si el Partit Popular ha guanyat les eleccions, ha segut per tot això. *(Aplaudiments)*

Però, a més, durant els últims mesos, el Partit Popular li va parlar a la Comunitat Valenciana amb il·lusió, amb compromís, amb lleialtat i amb legítim orgull de ser valencians, i també per això el Partit Popular ha guanyat les eleccions. *(Aplaudiments)*

La nostra comunitat és molt diferent de la que varen conèixer els nostres pares i els pares dels nostres pares, i ha canviat molt en estos últims anys. Hi ha noves realitats, nous reptes, però també noves oportunitats que ens exige-

xen noves idees i noves actituds. Els discursos del passat, les preguntes del passat i les seues contestacions del passat, ja no servixen. Sóc conscient que seguixen en l'ideari d'algunes formacions polítiques. A pesar d'això, sempre els invitaré a compartir amb nosaltres la concreció de les respostes als nous interrogants.

Per a un valencià ser el president de La Generalitat és el major compromís personal que pot assumir el nostre poble. Demanant el vot per a la meua investidura estic dient-los, novament, que queda garantida la meua total entrega en esta apassionant tasca. Els valencians han convertit amb els seus vots el meu segon programa electoral en el meu segon programa de govern. El primer s'ha complert. Si vostés ens donen la seua confiança, el segon, quan es complisca, estarà aconseguint les millors expectatives que tots els valencians hem posat sobre el nostre propi futur. *(Aplaudiments)*

Sempre he cregut que érem els millors. De fet, fa molts anys, quan em va cridar el compromís per la nostra comunitat, ho vaig fer per este convenciment. Crec que som els millors, nosaltres, els valencians. Per tant, com a president, no faré una altra cosa durant tots els dies que fer que la Comunitat Valenciana siga la millor.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor candidat.

Se suspén la sessió fins a les 11:15, és a dir, per trenta minuts. *(La senyora presidenta colpeja amb la maceta)*

(Se suspén la sessió a les 10 hores i 44 minuts)

(Es reprén la sessió a les 11 hores i 22 minuts)

La senyora presidenta:

Es reprén la sessió.

Té la paraula el diputat il·lustre senyor Joan Ignasi Pla, representant del Grup Parlamentari Socialista.

El senyor Pla i Durà:

Senyora presidenta. Senyor president.

Senyories.

Volguera que les meues primeres paraules foren també de condol per als familiars dels soldats espanyols que moriren ahir al Líban i també un fort recolzament a tots aquells que estan desenvolupant tasques de pau arreu del món.

Com no, agrair i felicitar la nova presidenta de Les Corts per la confiança que ha obtingut, majoritària en esta cambra, desitjant-li que duga a terme un bon treball i que exercisca el càrrec amb respecte pel pluralisme polític, a les tasques legislatives i, sobretot, a la funció de control a l'acció del govern valencià que té esta institució. De la mateixa manera vull felicitar el Partit Popular i el seu candidat pel suport electoral aconseguit, que li permet continuar governant la Comunitat Valenciana amb una majoria parlamentària ampla. I, com no, vull felicitar igualment el poble valencià per la maduresa i pel nivell de civisme demostrat durant la campanya electoral i de manera especial en la jornada electoral del passat 27 de maig.

Senyories, hui el debat central segurament no és aprofundir sobre el programa de govern que de manera poc concreta i genèrica ens ha presentat el senyor Camps. Eixe serà un debat que al llarg de les properes setmanes i mesos tindrem en esta cambra.

Hui per a mi el debat de fons és si d'esta investidura eixirà un president de La Generalitat al capdavant d'un govern que de veritat vullga escometre els grans reptes que té la societat valenciana; si, a més a més, ho farà escoltant la societat civil deixant-la participar lliurement, sense pressions, i si eixe govern usarà la majoria absoluta en esta cambra en benefici de tots, és a dir, que els qui l'han votat, 1.276.000 valencians i valencianes, i de la gran majoria que no l'ha votat, 2.215.000 valencians i valencianes.

La democràcia és molt més que votar en unes eleccions. La democràcia contemporània és un sistema polític en el qual s'han de donar també altres requisits de manera necessària i indispensable. És un sistema en què els governs tenen l'obligació de ser responsables i transparents davant la ciutadania i les institucions de control polític; on els governs tenen limitat el seu poder per un estat de dret imparcial i igual per a tots; on és essencial el respecte a l'acció política de l'oposició, a les minories polítiques i socials existents en una societat; on el govern no pot limitar ni voler controlar l'autonomia de la societat civil i on hi ha mitjans de comunicació, especialment quan estos són públics, que informen objectivament, donen veu a totes les opcions polítiques i socials, afavorixen el pluralisme social i no confonen la informació amb propaganda.

Senyor Camps, té vosté tota la legitimitat política que es deriva del resultat de les urnes per a governar, però no té carta blanca per a fer el que vullga. Les majories absolutes, com la que vosté tindrà esta legislatura, poden contribuir a donar estabilitat als governs, però també poden conduir a l'abús del poder, especialment quan els valors de responsabilitat i el control públic són despreciats pel govern, com ha passat en els darrers anys a la Comunitat Valenciana.

Espere i desitge que en esta legislatura que hui s'encepta les coses no vagen en este sentit, com han anat en el passat. Al meu partit i a mi ens correspon en esta cambra exercir la tasca d'oposició, la de controlar i fiscalitzar l'acció del govern sense renunciar unes vegades a fer propostes diferenciades de les del seu govern, recolzant o acordant amb el govern altres vegades. Ho férem la passada legislatura i ho farem esta. Anem a desenvolupar la tasca que els ciutadans ens han atorgat amb la major claredat possible i transparència, amb el millor dels propòsits constructius, sense renunciar per això a la crítica i a la fiscalització del seu govern.

Vosté hui, com la investidura anterior o en els distints debats de política general que hem tingut en esta cambra, ha anunciat molts bons propòsits i poques propostes, per cert. Sàpiga que les que ha fet hui van a tenir el corresponent seguiment i li demanarem comptes sobre la forma en què les està desenvolupant, les que intente complir, i explicacions sobre les incomplides. I espere que la seua majoria absoluta no supose un increment de la falta de control i de negar la transparència en la gestió que va caracteritzar la seua forma d'actuar la legislatura passada.

A este respecte seria molt clarificador, hui, saber si vosté, igual que ja han deixat patent amb les seues declaracions destacats dirigents del seu partit, també entén que el resultat de les eleccions li permet accentuar alguns dels déficits democràtics observats la passada legislatura.

L'expressió «les eleccions m'han absolt» pronunciada per un alt càrrec del seu partit imputat en diversos delictes contra l'administració pública i delicte fiscal, mereixia una resposta democràtica contundent que vosté no ha donat, no sabem si perquè no pot o perquè no vol donar-la. Però hui és un bon moment, a l'inici d'esta legislatura, perquè vosté

il·lustre a esta cambra i a tots els valencians i valencianes respecte a la seua posició en relació als imputats per presumpta corrupció i sobre el seu nivell de tolerància amb este tipus de comportaments. Va a seguir recolzant-los per passiva? Es sent vosté també exonerat per haver guanyat les eleccions de rebre com es mereixien l'associació de familiars de les víctimes de la tragèdia del metro de València? Entén vosté que la majoria absoluta l'eximix ja d'este acte tan just com necessari, quasi un any després de la tragèdia? Estes preguntes, senyor Camps, necessiten respostes.

Senyor president, senyories, hui estem davant d'un debat en què hem de fixar també el marc de desenvolupament dels projectes col·lectius, representats en esta cambra per als propers quatre anys, tenint en compte els plantejaments que ha fet hui el candidat a la investidura.

Vull afirmar que esta és una gran comunitat d'hòmens i dones disposats permanentment a mirar cap endavant, a pesar de les situacions conjunturals o estructurals que envolten i de vegades dificulten la seua vida. Esta és una comunitat que va manifestar clarament, mitjançant els seus representants, la vocació de lleialtat a un projecte col·lectiu, Espanya, que cada dia més es situa entre els països més avançats des del punt de vista econòmic i social del món.

La passada legislatura, fruit del consens entre els dos principals partits de la nostra comunitat, donàrem un pas endavant important per tal d'enfortir més les nostres capacitats d'autogovern. L'Estatut aprovat amb consens deu ser desenvolupat amb consens, perquè d'eixa forma les mesures que posem en marxa tindran sempre una visió a llarg termini i ens permetran fer reals moltes de les aspiracions i els desitjos dels valencians i valencianes del segle XXI.

Per tant, des d'eixa visió d'un valencianisme compartit i no exclouent li oferisc la meua col·laboració i la del meu grup per fer possible que les normes que donen sentit i coherència a eixe gran acord entre els valencians tinguen el suport majoritari a l'hora del seu desenvolupament en esta cambra.

Fer abstracció de les diferències programàtiques i partidàries és important en un moment en què la nostra comunitat pot pegar un fort impuls en la millora del benestar i de la vida dels nostres conciutadans, en un moment en què la nostra comunitat es troba en una cruïlla: podem ser de veritat referència i senya de progrés i prosperitat dintre d'un país, Espanya, on tots, tots, avancen amb força per fer que els desitjos i anhels dels seus ciutadans siguen realitat, o podem quedar-nos amb l'imaginari col·lectiu fixat que som els millors i estem en el centre del món, sense que això supose, de veritat, que la gent majoritàriament tinga les millors condicions de vida.

Per això és necessari que entenga que el valencianisme que podem i volem defensar junts és un valencianisme cooperatiu amb la resta de comunitats d'Espanya; és un valencianisme reivindicatiu, però a la vegada compromés i lleial amb la resta d'autonomies i l'estat; és un valencianisme dels ciutadans, dels seus drets, dels seus deures.

Senyor Camps, l'afirmació que el PP és el partit de la comunitat està bé per als moments derivats de l'eufòria d'un bon resultat electoral. Però no pot ser entesa com una afirmació compartida per qui aspira a ser president de tots els valencians i valencianes. El PP és el partit d'1.276.000 valencians que l'han votat, com nosaltres som el partit dels 850.000 valencians que ens han votat. Però a la vegada, defensant els nostres compromisos, els nostres valors, els nostres idearis programàtics deguem ser els representants

dels 3.490.000 valencians amb dret a vot i dels més de 4.700.000 valencians que viuen en la nostra comunitat.

Des d'eixe plantejament crec necessari que arribem a un mínim comú denominador de l'exercici democràtic representat en l'avanç cap a eixe valencianisme compartit que li propose. Este pot ser el desenvolupament consensuat d'alguns dels aspectes bàsics del nostre Estatut, que fins ara no ha estat possible en algunes de les actuacions parlamentàries més recents. Li recorde l'aprovació sols amb els seus vots de normes tan importants com la Llei de renda mínima garantida o la de règim econòmic matrimonial, per cert, com advertíem, amb moltes dificultats des del punt de vista de la constitucionalitat d'alguns dels seus preceptes. En altres, l'acord ha estat present, donant més sentit i coherència al desenvolupament d'una norma tan important com l'Estatut, com ha estat el cas de la llei que regula el reconeixement de les comunitats de valencians residents fora de la comunitat.

Per tant, té el nostre compromís de treballar activament cap a eixe consens en aspectes tan importants com els que a continuació li enumere: la llei que regula el dret dels valencians a una bona administració i l'accés als documents de les institucions i administracions públiques; la llei que elabora la carta de drets socials de la Comunitat Valenciana, com a expressió de l'espai cívic de convivència dels valencians; la llei de creació del Consell de Justícia de la Comunitat Valenciana, que determina la seua estructura, composició, nomenaments i funcions dintre de l'àmbit de les competències que té la Generalitat Valenciana en matèria de justícia; la llei per a la creació del cos únic de la policia autònoma de la Comunitat Valenciana, per tal de contribuir de manera efectiva a la millora de la seguretat de persones i béns en la nostra comunitat amb perfecta sintonia amb la resta de forces i cossos de seguretat de l'estat; la llei que regule les ajudes per a promoure el dret a l'accés a una vivenda digna, especialment en favor dels joves, persones sense mitjans i persones amb discapacitat.

Al marge de posicions partidàries li manifeste la meua vocació i voluntat d'arribar a un acord perquè les polítiques que permeten garantir esta aspiració de molts valencians i valencianes puguen tenir una continuïtat en el temps i de veritat la política de promoció de vivenda pública puga ser efectiva per a resoldre l'actual situació. En eixe sentit, l'acord entre les administracions públiques implicades, representades per un acord entre els dos principals partits és fonamental, lluny de baralles que només porten a retardar els efectes reals de l'aplicació d'eixes polítiques en esta matèria.

I, per últim, senyories, la llei del Consell Audiovisual de la Comunitat Valenciana, que deu vetlar pel respecte dels drets, les llibertats i valors constitucionals i estatutaris en l'àmbit de la comunicació i els mitjans audiovisuals en la comunitat. En una societat moderna i avançada els mitjans de comunicació són una peça fonamental per als ciutadans, però també per l'enfortiment democràtic i la convivència. Els de titularitat pública haurien de ser l'exemple d'informació veraç, objectiva i plural, de l'impuls dels valors i de formació cívica, de la potenciació real de la nostra llengua. Per això, senyor Camps, hui és dia de reclamar-li el seu compromís per a modificar la Llei de creació de la Radiotelevisió Valenciana, de manera que encetem un procés de redreçament d'esta com a servei públic, mitjançant el nomenament del nou director general de Radiotelevisió Valenciana per majoria qualificada d'estes Corts.

Hui deguem fer un compromís públic amb la societat

valenciana per a la dignificació de la Radiotelevisió Valenciana, de manera que, entre tots, recuperem la seua credibilitat social, reforcem la seua independència política, aconseguim la seua viabilitat econòmica i la convertim en un servei públic referent de qualitat i innovació.

Senyora presidenta, senyories, el grup que represente vol contribuir a fer que la nostra comunitat recupere el sentit de cooperació amb la resta de comunitats veïnes que conformen l'arc mediterrani, de la Unió Europea, tal com preveu el nostre Estatut.

Per això, senyor Camps, crec necessari que entengam que la nostra comunitat, els seus interessos i les relacions per a defensar-los davant l'estat i la resta de comunitats autònomes, deuen fonamentar-se en els principis de lleialtat institucional i solidaritat. L'un i altre deuen formar part de qualsevol plantejament de present i de futur, al marge de lluites partidàries i electorals. La seua responsabilitat com a president de La Generalitat i de tots els valencians l'obliga a col·laborar lleialment amb el Govern d'Espanya i amb la resta de comunitats veïnes per millorar les condicions de vida dels valencians i valencianes.

Són tres els aspectes centrals que amb total seguretat deurem encarar en la present legislatura: l'aigua, el finançament de la nostra comunitat i l'aprofundiment en les infraestructures que necessitem per ser més competitius. Els tres requereixen d'arguments compartits, de fermesa i de presència sòlida i activa per a millorar la nostra posició com a comunitat, estiga qui estiga en el Govern d'Espanya o en les altres comunitats.

Els socialistes valencians, senyories, tenim clar que l'aigua no pot ser un factor limitador del creixement de la nostra comunitat i a la vegada, sent un bé escàs, cal gestionar-la de forma racional. El moment actual, amb l'agudització de la sequera pel canvi climàtic, ens deu fer reflexionar a tots respecte del paper que podem jugar per a fer reals estes aspiracions.

Senyor Camps, l'acord i el pacte deuen substituir l'enfrontament i la manipulació de la raó. Tots pensem sempre que tenim raó, tots. El transvasament entre conques deu ser considerat un instrument més per a garantir la nostra suficiència hídrica, i l'apel·lació a la solidaritat deu, segurament, estar present. Al dia de hui, l'acord entre les conques cedents, i les que podem rebre, és l'única via per a fer possible la utilització real d'este instrument. Li propose, per tant, les bases d'una posició compartida, que puga avançar en eixe necessari acord amb Aragó, Catalunya, Castella-la Manxa i el Govern d'Espanya.

En primer lloc, el desbloqueig de les diferències respecte d'algunes de les actuacions del programa Agua, mitjançant la creació d'una comissió mixta, Govern d'Espanya-Generalitat, que acure les dificultats d'algunes de les actuacions de dessalatge com a recurs per al nostre litoral, pobles i ciutats turístiques.

En segon lloc, el seguiment i posada en comú de l'execució d'algunes de les actuacions en matèria de depuració i reutilització d'aigües, apostant, inclús, per la transferència de recursos cap a La Generalitat per ser més efectius, en casos com l'abastiment de l'àrea metropolitana de València o les actuacions en l'Albufera.

Tercer lloc, l'estudi i plantejament conjunt d'una redefinició del Pla de conca del Xúquer per limitar, en el seu cas, les extraccions, en la Manxa oriental i en la Manchuela, en pro d'un acord amb Castella-la Manxa per fixar un espai temporal adequat de manteniment dels recursos del transvasament Tajo-Segura.

I per últim, obrir un espai de diàleg franc i sincer amb

el Govern d'Espanya, Catalunya i Aragó per a tenir el riu Ebre com un recurs més per a la nostra comunitat, amb un plantejament de transvasament raonable i acceptable des del punt de vista social, econòmic i ambiental.

Governe qui governe Espanya a partir de l'any 2008 el plantejament del transvasament de l'Ebre fet en el Pla hidrològic nacional no serà possible, i vosté això ho sap. Eixe plantejament mai va rebre el suport econòmic de la Comissió Europea, mai. I hui és rebutjat per totes les formacions polítiques d'Aragó, inclòs el PP, i per suposat per totes les formacions polítiques de Catalunya. Per tant, eixe és un oferiment sincer i d'acord amb la defensa dels interessos de la nostra terra, que donades les circumstàncies, m'agradaria que considerara pel bé de tots.

Senyora presidenta, senyories, millorar el finançament de la nostra comunitat és un dels grans reptes que tenim en la propera legislatura. Les apel·lacions a la millora s'han de fer sense partidisme i escassetat de mires, perquè és ben real que no responen al càstig d'un govern d'un signe polític concret. I això, vosté, senyor Camps, també ho sap.

Els distints sistemes han perjudicat esta comunitat situant-mos entre les comunitats autònomes d'Espanya que pitjor finançament *per capita* té al llarg de la recent història democràtica en el nostre país; el darrer i actual sistema potser un poc més, perquè a l'haver incorporat la sanitat al sistema general, i donat l'increment de població, com vosté ha reflectit, set punts per damunt de la mitjana nacional, ha agreujat el problema.

Este no és un tema que pugua resoldre l'actual govern. I vostés saben que correspondrà al següent encarar el procés de reforma del nostre sistema de finançament dintre del marc multilateral del Consell de Política Fiscal i Financera. Ahí, senyor Camps, tindrà vosté tot el nostre recolzament per defensar, fins a les últimes conseqüències, que el sistema assegure un finançament per persona igual a la mitjana de les comunitats autònomes, tenint com a criteri bàsic la població. Vostés saben que eixe era el plantejament que nosaltres volíem incloure en el nostre Estatut i que segurament ens haguera donat més força de cara a eixe procés de negociació que ara ve. Governar a qui governara Espanya, però no va ser possible.

Per assegurar, per tant, als nostres ciutadans un nivell de prestacions del servei bàsic, com a mínim, igual a la resta d'Espanya, senyories, a més de la prioritització política i una bona gestió, fan falta eixos recursos, cert, i, a més a més, els que es deriven de la inversió territorialitzada dels pressupostos de l'estat. En este sentit, per a garantir que de manera programàtica, però comprometedora, l'estat dedique a la comunitat respectiva de manera equitativa els recursos a través de les seues inversions, dos comunitats, Catalunya i Andalusia, amb fórmules distintes, però amb el mateix fons, inclogueren en els seus estatuts sengles disposicions addicionals.

Senyor Camps, jo ho he manifestat públicament, pot ser que no siga el més correcte, li ho he dit, però sembla que no és inconstitucional o, com a mínim, en el cas d'Andalusia, així ho pensaren tots, els dos partit que aprovaren l'estatut andalús.

Andalusia, Catalunya i la Comunitat Valenciana són les tres comunitats que al llarg dels darrers deu anys han estat les més perjudicades a l'hora de l'assignació de la inversió territorialitzada de l'estat, per governs de distint signe, en relació al que aporten al conjunt d'Espanya.

El que es tracta, per tant, és de compensar en un termini —els andalusos l'han fixat en set anys, nosaltres podem

fixar-lo d'una altra forma—, però es tracta de compensar eixe desequilibri real entre les inversions de l'estat i el que aporten, o el que aportem com a comunitat.

Crec sincerament que no es defensen els interessos valencians intentant evitar que altres puguen fer valdre els seus drets sense perjudici de ningú. Per tant, li demanaria que retirara els recursos d'inconstitucionalitat en el relatiu a esta matèria, i activàrem el mecanisme inclòs en el nostre Estatut per incorporar la possibilitat que la nostra comunitat recupere en un termini similar el diferencial entre les inversions reals de l'estat i la nostra aportació al PIB nacional.

Té tot el nostre suport per a fer-ho. Com a mínim, senyor Camps, siguem conseqüents i defensem el que ens pertoca. Això suposaria una injecció important, al voltant de 3.500 milions d'euros, per desenvolupar a la nostra comunitat infraestructures bàsiques pendents, responsabilitat de l'estat o noves, que en definitiva milloren el capital físic com un element central per a la nostra competitivitat.

Senyories, els darrers tres anys s'ha fet des de l'estat un important esforç per tirar endavant projectes estratègics en l'àmbit de les infraestructures a la nostra comunitat. Negar-ho només pot ser fruit d'una visió estrictament electoralista i poc pensada en clau d'aplicació d'eixe principi de lleialtat institucional que deu presidir les relacions entre governs en benefici dels ciutadans.

Queden, no obstant, temes pendents molt importants per als quals també comptarà el nostre recolzament a l'hora d'exigir al Govern d'Espanya la seua execució; com ara el conveni, similar al que va signar de carreteres, per als nostres ferrocarrils de rodalies, que done solució a temes enquistats, com ara el Gandia-Oliva-Dénia, Xàtiva-Alcoi, la duplicació del Cullera-Xeraco o l'electrificació del València-Bunyol.

A més a més, estem fermament compromesos amb la reivindicació expressada pel món econòmic i empresarial per a incloure el corredor ferroviari mediterrani dintre de les xarxes transeuropees de transport que al llarg de l'any 2008 deu revisar la Comissió Europea, així com la reivindicació al Govern d'Espanya que l'esmentat corredor tinga ample europeu i doble plataforma en el tram Castelló-Tarragona. No obstant això, els reptes que tenim competència de la Generalitat valenciana són molts per a complir en els seus justos terminis, el mateix Pla d'infraestructures estratègiques aprovat pel Consell i que a dia d'avui porta un enorme retard.

Senyora presidenta, senyories, en democràcia, com deia abans, les majories parlamentàries són producte d'una victòria electoral que sempre és conjuntural i val només per a quatre anys. Però véncer electoralment i tindre majoria absoluta durant un temps no és sinònim de poder absolut, ni tampoc de tindre raó, ni de tindre dret a manipular la realitat. I tindre majoria absoluta no justifica que es pugua promoure una política de malbaratament, no justifica que es pugua promoure una política de falta d'inversions en serveis públics bàsics per al benestar de la gent i la cohesió social, ni que s'impulsen polítiques socials i econòmiques que a mig termini debiliten els sistemes de benestar dels ciutadans.

Amb tot, voldria tornar-li a dir, que pel bé de la comunitat i de la qualitat democràtica de la nostra societat seria bo i positiu un canvi en la manera d'actuar, però sobretot en les prioritats del seu govern en esta nova legislatura.

Per això, hem escoltat amb atenció el seu discurs, i per això escoltarem el dels consellers, perquè vosté en el seu discurs no ha dit res.

Però en tot cas, en tot cas, més allà de l'ambició permanent de voler ser els millors, que vosté sempre reflecteix, la realitat és que podem ser els millors. Podem ser els millors, hui no ho som. Durant els darrers anys l'economia valenciana ha creixcut i ha generat nous llocs de treball, encara que no hem aconseguit la plena ocupació que tots compartim com a objectiu polític, i que vosté va fixar en l'anterior legislatura.

Però el comportament de la nostra economia no es pot analitzar de forma objectiva i seriosa al marge del context econòmic i social en què està inserida: el d'Espanya i el de la Unió Europea. I és que algunes variables econòmiques i socials han experimentat una millora innegable, però menor que la registrada en el conjunt d'Espanya.

Com a resultat, els valencians hem perdut posicions relatives en el conjunt d'Espanya. En poques paraules, hem participat en els fruits del creiximent econòmic espectacular que experimenta Espanya en menor mesura que els residents en altres comunitats autònomes. Esta pèrdua relativa de posicions ens permet afirmar que els valencians i valencianes no s'han beneficiat del creiximent econòmic espanyol en la mateixa mesura que els d'altres comunitats, com el País Basc, on la renda per càpita ha creixcut per damunt de la mitjana, o Cantàbria, Castella-Lleó, Astúries, Galícia, Andalusia, Extremadura, que han aprofitat els darrers anys per a reduir les seues distàncies amb la mitjana espanyola.

Senyor Camps, senyories, no vullc que les meues paraules siguen interpretades de manera negativa. Vullc només aportar al debat que al llarg dels propers mesos tindrem elements que ens porten a una reflexió i a una reorientació de les polítiques. Una economia que ha creixcut menys que la resta de l'economia espanyola; una societat que ha perdut posicions quant a nivell de renda respecte a la mitjana espanyola i a la Unió Europea-15; una economia menys productiva; un sector industrial que necessita un canvi de rumb, doncs creix menys que la mitjana d'Espanya i registra un dèficit comercial en augment; un model econòmic basat en un sector molt important, el de la construcció, que està desacelerant-se; una comunitat més endeutada que la mitjana d'Espanya.

Tot això sense que s'hagen produït avanços notables en l'àmbit de les polítiques socials: sanitat, educació, atenció a les persones majors. I ahí estan —i no vaig a repetir-los— els indicadors objectius de llits hospitalaris per mil habitants, de fracàs escolar o de recursos per atenció a les persones majors. Eixa és la realitat, que vostés poden matisar o negar, però que deguem corregir si volem que el gran potencial que tenim es concrete en benestar i en fortalesa de futur.

Tenim, per tant, per davant reptes importants i inajornables, tal com reflectixen estes dades objectives. I, per cert, també demanen molts, molts dels representants dels sectors econòmics i socials d'esta comunitat.

Reorientar, senyor Camps, la política urbanística, com vosté ha parlat ací, és necessari per a reequilibrar el nostre creiximent sense perdre capacitat de futur. Ahí volem mostrar-li també la nostra disposició a arribar a un acord. Vosté l'ha oferit en un doble sentit: un acord d'una estratègia territorial, perquè creem que és fonamental posar-se d'acord en unes línies bàsiques del nostre desenvolupament territorial... Són decisions que es prenen a llarg termini, 15-20 anys, i, per tant, impliquen sempre l'alternança. I ahí n'hi han algunes comunitats, com Navarra i el País Basc, que ho fan fet.

Per tant, es tracta de totes les actuacions sobre el terri-

tori tinguen un mínim de coherència espacial, perquè hi haja un consens en els tres components estructurals del territori: el sistema d'espais oberts, el sistema d'assentaments, les infraestructures bàsiques.

Per això li plantege, en primer lloc, que ens posem d'acord en un equip d'experts del màxim nivell, reconegut, professional, que elabore en el termini més breu possible un diagnòstic de la situació, i després, a partir d'eixe diagnòstic, obrir un debat parlamentari per aprovar al llarg d'esta legislatura una estratègia territorial valenciana el més consensuada possible.

En segon lloc, hem d'arribar a un acord en la legislació urbanística. Vostés han modificat en els darrers tres anys tota la legislació, és cert, però el resultat és el que és. Mire, vostés, com tot el sector i els experts, saben que cal modificar-la, especialment la LUV, perquè és de quasi impossible aplicació. I a més a més, perquè cal adaptar-la a la nova llei del sòl estatal.

D'una altra banda, cal resoldre el conflicte amb la Comissió Europea que ens ha portat al Tribunal de Luxemburg, o va a portar-mos. I jo crec que això suposa una greu inseguretat per a promotors, administracions i propietaris.

Per tant, nosaltres els plantejem consensuar la legislació urbanística, que pugua ser estable i duradora en el més fonamental, evidentment, encara que canvien els governs. Una legislació que siga més clara, més senzilla i que acabe amb el conflicte jurídic amb la Unió Europea.

Esta proposta no suposa en cap cas, senyor Camps, validar la seua política urbanística, que, en compliment de la nostra tasca d'oposició, seguirem criticant si la considerem inadequada i presentant les nostres alternatives. Però pensem que seria un bon acord perquè donaria estabilitat legislativa i seguretat jurídica.

Senyora presidenta, senyories, el candidat a la investidura es va passar la legislatura anterior anunciant plans, programes, projectes i iniciatives que després, en la majoria dels casos, ningú no ha vist.

I a pesar d'això, volem pensar que en esta nova legislatura vosté atindrà les consideracions obertes i sinceres i, dintre del marge de respecte al seu programa electoral amb el qual ha guanyat les eleccions, redreçarà la situació pel que fa al canvi de model econòmic i al gir social que està comunitat necessita i que vosté hui ha anunciat, pel que he pogut escoltar.

Però si ni canvien les formes ni l'orientació de les polítiques, li assegure que els socialistes anem a exercir una oposició dura i implacable en tots aquells aspectes de les polítiques del seu govern que perjudiquen el benestar de les persones i els interessos de la comunitat.

La nostra serà una oposició lleial amb les institucions i que no practicarà cap tipus d'obstruccionisme, ni voldrà la paràlisi de les institucions estatutàries, però li assegure que serà implacable amb el malbaratament, la política de propaganda, la manipulació dels mitjans i la falta d'inversió qualitativa en serveis públics.

Nosaltres estem compromesos amb l'ensenyament públic i de qualitat; estem compromesos amb uns serveis d'atenció a les persones dependents, siguen discapacitades o majors, de qualitat; estem compromesos amb un sistema sanitari que done atenció digna a les persones, amb independència dels seus recursos econòmics; estem compromesos amb la igualtat real entre hòmens i dones; estem compromesos amb la sostenibilitat econòmica i ambiental de la nostra comunitat; estem compromesos amb la xicoteta i mitjana empresa i els treballadors autònoms; estem

compromesos amb l'ocupació estable i de qualitat. En definitiva, estem compromesos amb la nostra comunitat.

Ho anem a fer així, perquè eixa és la nostra obligació i perquè les 850.000 persones que ens han votat, que han votat el Partit Socialista, exigixen una veu que defensen els interessos, els seus valors i la seua manera d'entendre la política i les prioritats de la nostra comunitat.

Senyora presidenta, senyories, senyor Camps, anem a votar que no a la seua investidura, i anem a fer-ho per lògica i coherència política bàsica —representem a 850.000 persones que han votat un programa electoral diametralment distint al seu—, i perquè els ciutadans ens han dit en les urnes que sigam l'oposició d'este parlament i que fiscalitzem l'acció del seu govern. I entenem que eixa és una tasca essencial en democràcia.

Li desitgem el millor com a president, perquè a pesar de les diferències que ens separen en el terreny de les prioritats i els valors en què cadascú de nosaltres creguem, el respecte democràtic és també un camí cap al futur il·lusinat i encoratjat per a aprofitar al màxim les nostres potencialitats com a poble, com a gran poble que som.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Pla.

Té la paraula l'il·lustre senyor Camps, candidat a la presidència de La Generalitat, per a contestar al representant del Grup Parlamentari Socialista.

El senyor Camps Ortiz:

Gracias.

Yo creo que uno de los grandes problemas —se lo digo sinceramente— de estos últimos años, y de la campaña electoral, es que es muy difícil comprender y entender sus discursos. Yo he estado atento durante toda su intervención, he estado atento durante estos cuatro años, es muy difícil, son muy ambiguos, no plantean las cuestiones con la solidez, con la transparencia y con la contundencia que una sociedad moderna requiere. Y entiendo que ustedes hayan perdido las elecciones y que nosotros las hayamos ganado, precisamente porque nosotros le hablamos a la gente con naturalidad, con normalidad, con ilusión, a favor de todo el mundo, sin ambigüedad y sin cosas extrañas, que al final nadie entiende. (*Aplaudiments*) No le entiende nadie.

Para empezar, para empezar, señor Pla, que durante toda su intervención haya puesto en cuestión las elecciones democráticas del 27 de mayo, no lo entiendo. ¡No lo entiendo! Ha puesto en cuestión..., ha sumado los que votaron, los que no votaron, los que no fueron a votar, no sé exactamente para qué. En esta ocasión no hemos hablado de la barrera electoral, que es uno de los clásicos en este hemisferio. ¡Qué lástima! Será porque no era necesario utilizarlo.

Para intentar convencer, para intentar proponer, para intentar ilusionar hay que decir las cosas con claridad. Podremos equivocarnos... Podrán algunas personas —muchas, desde luego— no estar de acuerdo con nuestros planteamientos, pero si no hablamos con claridad, si hablamos con ambigüedad, al final el debate político no hay quien lo entienda. Y esto es lo que le ha ocurrido a usted durante estos cuatro años y lo que le vuelve a ocurrir hoy, en un debate que nada tiene que ver con lo que usted esta mañana está planteando. (*Aplaudiments*) Nada que ver, nada que ver.

¡Fíjense, fíjense!, y lo van a entender ustedes con abso-

luta claridad. ¿Por qué para decirme, parece ser, que sí al trasvase del agua del Ebro, me habla de comisiones, de territorios, de explicaciones, de consensos y de no sé qué cosas más? Mire, señor Pla, esto es muy sencillo. «Sí al trasvase del agua del Ebro.» (*Aplaudiments*) Ya está. Es así de fácil. Claro, es imposible, es materialmente imposible, que la gente pueda optar mayoritariamente por un partido que lidere usted, porque no saben al final de qué estamos hablando. ¿Queremos el trasvase o no queremos el trasvase? ¿Queremos el trasvase del Júcar al Vinalopó o no lo queremos? ¿Queremos que permanezca el trasvase del Tajo al Segura un poquito, un ratito o ya veremos? ¡Claro! Si esto es mucho más fácil. ¿Qué quieren los valencianos de nosotros, qué quieren del gobierno de La Generalitat? Que defendamos nuestros intereses por encima de todo. Y entre otras cosas, fíjese que fácil, dígamelo: «Sí al trasvase del agua del Ebro.» (*Aplaudiments*) Dígamelo. Y a trabajar juntos. ¡Claro! Es así de fácil.

Hablamos de financiación. Yo vengo diciendo durante los últimos años que me ayuden, porque esto es para todos, a reclamar del gobierno de España el que reconozca que hoy en nuestra comunidad vivimos un millón de personas más. Y usted me plantea otra comisión y otro no sé qué. Vamos a ver. ¿Está usted de acuerdo conmigo en que defendamos los intereses de la Comunidad Valenciana reivindicando la financiación que nos corresponde? ¿Sí o no? Dígamelo. Si es así de fácil. (*Aplaudiments*) Pero, ¿por qué tanto alambique? No lo entiendo. Es el discurso alambicado, para empezar diciendo no sé qué y terminar diciendo no sé qué otra cosa. Si esto es más fácil. Somos un millón de personas más. Estamos recibiendo transferencia de financiación del estado como si fuésemos 3.900.000 personas, y yo digo: «Oiga, reconozca que somos cinco millones.» Que de los cinco millones, la parte fundamental es para invertir en sanidad y en educación, que son el 70% del presupuesto de La Generalitat. Oiga, yo soy claro, claro como el agua que pedimos. Yo soy claro. Y es que es así de fácil. (*Aplaudiments*) La política es así de sencilla. ¡Es así de sencilla! Si es que es mucho más fácil que los discursos que rodean, que dan circunloquios, que empiezan no sé dónde y terminan al final en ninguna parte, en ninguna parte. Y eso es lo que se ha reconocido democráticamente. No voy a tener que pedir perdón encima por haber ganado las elecciones el pasado 27 de mayo. (*Veus*)

El urbanismo, el urbanismo. Les hemos propuesto por activa y por pasiva el encuentro fundamental para dos cosas, dos cosas: la protección de nuestro territorio, de nuestro territorio, y dejar apartados debates políticos, que lo que hacen es herir nuestra sensibilidad y atentar contra nuestras posibilidades económicas. ¿Qué han hecho durante estos cuatro años? Recorrer España, recorrer Europa, recorrer el mundo criticando a la Comunidad Valenciana. (*Protestes*) Eso es lo que han hecho. (*Aplaudiments*) Cuatro años. ¡Claro! El Partido Socialista, el Partido Socialista Obrero Español, antes llamado «del País Valencià» —durante estos cuatro meses o cinco meses ya no ponía lo del País Valencià pero, en fin...—, durante estos meses, durante estos años, han llevado la bandera de la reivindicación contra los intereses de la Comunidad Valenciana.

¿Estamos de acuerdo, señor Pla, en llegar a un acuerdo para hacer la mejor legislación urbanística posible que nos permita un desarrollo sostenible, compatible con nuestro territorio, y dejar de debatir fuera de nuestra tierra que atenta directamente contra nuestros intereses? (*Aplaudiments*) ¿Sí o no? ¡Fíjese que fácil! Es muy fácil. Es así de fácil.

Me habla usted ahora de las inversiones en infraestructuras. Por cierto, por cierto. Uno, es que usted dice estas cosas por aquí y luego se va y tal, y quedan las cosas medio claras, «mediopensionista», quedan «mediopensionista». (*Remors*)

Le voy a contar..., le voy a contar. Mire, para las... (*Remors*) Le voy a contar. Hemos crecido más que la media nacional. Bueno, ya, yo ya sé que usted dice que no es verdad, pero bueno, lo dice usted. La inmensa mayoría de los valencianos dicen que sí. Pero, bien, siga usted por ese camino.

Hemos crecido más que la media española. Hemos creado más empleo que la media española. Nuestra tasa de actividad es superior a la media española. Nuestra tasa de paro es inferior a la media española. Nuestra tasa de temporalidad es inferior a la media española. No, sigan ustedes por ese camino, y así estaremos cuatro, ocho, doce años hablando de estas cosas. Pero bueno, no pasa nada, sigan por ahí. (*Aplaudiments*) ¡Claro!

Bien. Hemos creado más empleo industrial que ninguna otra comunidad autónoma española. Pero, bueno, lo digo para que no quede en el debate éste que usted suelta por aquí, que luego alguien toma nota y parece ser que sea lo que es, cuando realmente no es lo que es, para clarificarlo. Pero le decía: ¿qué ha hecho el gobierno socialista de España por la Comunidad Valenciana? Parar el trasvase del agua del Ebro, ¿no? Lo ha parado. Eso fue un acto además de gallardía, de gallardía enconada. ¡Decreto ley! Decreto ley. «Lo paro», y luego ya veremos. Luego hablan del talante, del diálogo, del consejo... En fin, estas cosas. Decreto ley. El trasvase del agua del Ebro se paró por decreto ley del señor Zapatero.

Bueno, ¿qué ha hecho durante estos últimos años? Ha venido por la Comunidad Valenciana para inaugurar un aparcamiento del aeropuerto de Valencia y un *guardamar* en el puerto de Valencia, que es un barco para atender en las emergencias en el mar. Punto y final.

¿Por qué dice usted...? ¿Por qué dice usted «el inmenso esfuerzo del gobierno socialista de España por la Comunidad Valenciana»? Pero, ¡oiga!, ¿qué ha hecho el gobierno socialista de Madrid por la Comunidad Valenciana? ¡Nada! ¿Está usted de acuerdo conmigo, sí o no? Porque es que si no, no hay quien se aclare para poder trabajar por el futuro de nuestra comunidad.

El otro día, en el Senado, sus compañeros socialistas del Senado votaron no a la prioridad del corredor mediterráneo de ancho europeo. Votaron no. Ustedes, señores socialistas, ¿están de acuerdo con el corredor de ancho europeo, tanto de mercancías como de pasajeros, y la comunicación de toda la Comunidad Valenciana en sus tres capitales de provincia con la ciudad de Madrid? ¿Sí o no? Es así de claro. Si es que no tiene por qué ser un discurso más alambicado. No hay que hablar de circunloquios. O estamos de acuerdo o no estamos de acuerdo.

Y yo estoy de acuerdo en las inversiones, y yo estoy de acuerdo en el agua, estoy de acuerdo en la financiación, estoy de acuerdo en pactar con ustedes —como he dicho en mi intervención— de todo, como hemos hecho durante estos cuatro años.

Por cierto, hemos pactado de todo y con todos, desde el Estatuto de autonomía, a falta de los votos, eso sí, de Esquerra Unida, que, por cierto, forma parte también del discurso ambiguo de ustedes durante la campaña, durante la campaña, porque en ningún momento dijeron que no estuviesen de acuerdo con el ideario del Compromís pel País Valencià, y esa ambigüedad estoy convencido también

de que al final los ciudadanos llegan a interpretarla como algo, al menos, raro. Como le decía, tenemos que tener estas cuestiones absolutamente claras para poder llegar a acuerdos. El Estatuto de autonomía lo pactamos con ustedes, el pacto por el empleo lo pactamos en su renovación con los distintos agentes sociales. Hemos llegado a acuerdos con profesores, hemos llegado a acuerdos con el personal sanitario, hemos llegado a acuerdos con funcionarios, hemos llegado a acuerdos incluso con el gobierno de España socialista para el plan de carreteras y de inversiones en nuestro territorio.

En definitiva, hemos llegado a acuerdos con todo aquel que ha tenido una predisposición, y después una disposición y después ganas de trabajar por el futuro de la Comunidad Valenciana. Y de eso se trata. Y eso es, en definitiva, lo que desde mi punto de vista se sustanció el pasado 27 de mayo.

Vuelve usted como si nada hubiese pasado. Y yo le propongo, además se lo propongo amistosamente, señor Pla, porque llevamos un montón de años aquí trabajando los dos por la responsabilidad que significa liderar nuestras respectivas formaciones. Le invito a que lidere el discurso socialista de los próximos años, no a que lidere el discurso socialista de los pasados años, porque así no hay manera de avanzar. Yo le invito a que se ponga en esta tribuna y diga «quiero liderar el discurso socialista de los próximos años. Por lo tanto ya no voy a hablar como hablaba antes, sino tengo que hablar de forma diferente», porque si no ustedes vuelven al pasado. Fíjese a lo que le invito, a liderar el discurso socialista de los próximos años. (*Aplaudiments*)

Además, el Partido Popular, hoy mayoritario en esta cámara, necesita a un Partido Socialista liderado por políticos que hablen del futuro para llegar a acuerdos, para llegar a consensos y para poner en marcha proyectos necesarios para toda nuestra comunidad. Por eso le pido ya desde hoy que me diga: «Estoy dispuesto a liderar el discurso socialista del futuro y con usted quiero buscar los consensos y los acuerdos necesarios para nuestra tierra.» Y esta contestación también es muy sencilla: o sí o no. (*Aplaudiments*)

Hemos trabajado con mucha intensidad durante estos cuatro años, con muchísima intensidad y con muchísima ilusión. El respaldo democrático, mayoritario, ilusionante y apasionante de los valencianos de hace unos cuantos días es precisamente el reconocimiento a la tarea bien hecha y sobre todo el planteamiento de ilusión colectiva que significa vivir y ser de la Comunidad Valenciana. Y con ese empeño y con ese esfuerzo vamos a trabajar en los próximos años, con más responsabilidad si cabe, con más ilusión si cabe, con más ganas de seguir haciendo cosas interesantes e importantes por nuestra comunidad. Escuchando a todo el mundo, claro que sí, como lo hemos hecho. Además, es que no sabemos trabajar de otra manera, no sabemos trabajar de otra manera, escuchar a la gente, trabajar con la gente, proponer con la gente, solucionar con la gente, ilusionar el futuro colectivo de nuestra comunidad.

Y aquí, señor Pla, también necesito que estén con nosotros, claro que sí. Necesito que los socialistas —que representan un altísimo porcentaje de votantes y de ciudadanos de nuestra comunidad— estén con nosotros en los consensos de las grandes, de las medianas y de las pequeñas cosas. De todo, claro que sí. Con el esfuerzo de todos hace que las cosas salgan con un mayor y más potente

impulso. ¡Claro que sí! Cualquier cosa que me diga y cualquier cosa que a lo mejor no me ha dicho. Cualquier cosa, señor Pla. ¿Cómo no voy a querer consensuar con ustedes? ¿Cómo no voy a querer dialogar con ustedes? Primero, porque es la responsabilidad del presidente de La Generalitat. Segundo, porque es mi convicción personal de demócrata. Y tercero, porque sé y porque creo que en la suma del esfuerzo político de las grandes fuerzas políticas de nuestra comunidad está el mejor resultado. Y con el Partido Popular y con el Partido Socialista tenemos la posibilidad de seguir trabajando por un futuro mejor, más abierto, más claro, más potente, más alegre, más ilusioante para todos los valencianos en nuestra tierra. (*Aplaudiments*) ¡Claro que sí!

Yo sé que ustedes a nivel nacional pues tienen el lastre que tienen. Al final tienen que pactar con grupos políticos que, en fin, todo esto que nosotros decimos les suena a veces a chino mandarín, a chino mandarín, les suena extraño, (*remors*) les suena extraño... Esa voy que he reconocido, ¿no es la suya? ¡Ah!, (*veus*) ¡qué pena! Pues suena a chino mandarín. Porque nadie lo entiende, nadie lo entiende. ¿Alguien entiende que pongamos en cuestión nuestro modelo de convivencia? ¿Alguien lo entiende? Bueno, hay grupos políticos que hoy pactan con el Partido Socialista y lo ponen en cuestión. ¿Alguien entiende que pongamos en cuestión nuestro modelo de convivencia? ¿Alguien entiende que pongamos en cuestión nuestros símbolos? ¿Alguien entiende que pongamos en cuestión también el acierto inmenso de los españoles poniendo en marcha la transición y nuestra Constitución? ¿Alguien entiende que no tengamos que ser como país una gran nación con peso específico en Europa y en el mundo? ¿Alguien entiende que el modelo de crecimiento económico y de prosperidad pueda ser cambiado por otro que no sabemos muy bien cuál es? ¿O sí? Lo que es peor. O sí, lo que es peor. No, no lo entiende nadie. ¿La gente qué quiere? Pues que sigamos profundizando en la libertad, en la democracia, en el crecimiento económico, en más empleo, en más bienestar, en más sanidad, en más educación, en más oportunidades.

En nuestra tierra además —como he dicho en mi primera intervención—, con un dato significativo y fundamental para entender el presente y el futuro de nuestra tierra, y es el aumento demográfico, histórico, histórico en nuestra comunidad. Nunca había vivido tanta gente en nuestra comunidad como lo estamos haciendo ahora y nunca habíamos crecido de la manera porcentual que lo hemos hecho durante estos años. Ésta es la gran oportunidad. Éste es el gran reto. Ésta es la gran apuesta. Hablemos de eso, señor Pla. Hablemos de nuestro futuro, del futuro compartido sobre la sólida base de lo conseguido durante estos años. La base institucional, la base económica, la base de prosperidad, la base de oportunidades y la base del crecimiento constante de nuestro peso político en el concierto nacional e internacional. Sobre esa base. ¡Si es que tenemos una excelente base para seguir hacia delante! ¡Si es que el impulso es hoy mucho más fácil y sencillo que hace unos cuantos años! ¡Si es que somos una comunidad hoy referencia para muchas cosas!

Pero éste no es un discurso de autocomplacencia, ni mucho menos, es un discurso de «vamos a trabajar más, vamos a todavía ponerle más ilusión y vamos a ponerle todavía más empeño para seguir consiguiendo cosas en el futuro». Éste era el discurso de hoy, señor Pla. De esto se trata en un debate de investidura, que además, como le he dicho en mi intervención, es de reelección, es de «reelección», y debe tener algún valor político por lo menos para

los que estamos trabajando con la convicción y el compromiso por la política. Tiene que tener algún valor, porque si no, ¿de qué sirven nuestros debates? ¿De qué sirven nuestras reflexiones? ¿De qué sirven tantos años compartidos en este hemiciclo? ¿De qué sirven los consensos y los disensos que hemos tenido durante estos años? ¿De qué sirven? Si lo que los ciudadanos nos han dicho en su reelección política del 27 de mayo es «continúen ustedes gobernando y ustedes en la oposición». ¿De qué nos sirve, por lo tanto, todo el esfuerzo político realizado si usted viene y hace un discurso como si nada hubiese ocurrido? No tiene sentido, señor Pla.

Yo, por eso, le invito desde luego a todos los consensos, a todos los acuerdos, a dialogar si es posible esta misma tarde. Salgamos por aquí y esta tarde, cuando haya terminado el debate, nos ponemos a hablar usted y yo de lo que crea conveniente, y por su orden, y también de lo que yo crea conveniente, y por su orden, que de eso se trata también. Claro que sí, de cualquier cuestión.

He llegado a entender, he llegado a entender, señor Pla, cosa que..., como presidente de La Generalitat..., bueno, en funciones, como candidato en el debate de investidura, para que ustedes decidan si creen conveniente que siga como presidente..., y como valenciano, y como valenciano, fundamentalmente como valenciano, he llegado a entender que está de acuerdo con el trasvase del agua del Ebro. Creo que hemos llegado a entender esto. ¿Es así o no es así? (*Remors*) Es importante, esto es muy importante, señor Pla, muy importante. He llegado a entender que está de acuerdo conmigo en que tenemos que reclamar la financiación.

Por cierto, por cierto, (*la senyora presidenta colpeja amb la maceta*) yo no quiero que a otros les quiten no sé cosas, señor Pla. No, no. Pero si usted suma las inversiones por población o la financiación e inversiones por PIB puede dar otra vez una suma negativa para la Comunidad Valenciana, una suma negativa para la Comunidad Valenciana. ¡Ahí estamos juntos trabajando! Y, por lo tanto, si estamos de acuerdo en el trasvase del agua del Ebro, como, parece ser, hemos entendido; si estamos de acuerdo en reclamar la financiación que nuestra tierra se merece, como, parece ser, hemos entendido; si está de acuerdo con la infraestructuras necesarias para el futuro de nuestra tierra, como, parece ser, hemos entendido; si está de acuerdo con el desarrollo estatutario hasta sus más últimas consecuencias, como, parece ser, hemos entendido; si está de acuerdo en devolver el debate sobre nuestro desarrollo urbanístico a los términos del análisis y la reflexión política entre nosotros y no buscando otras instancias para castigar duramente a nuestro territorio, según hemos entendido, por lo menos en esa parte de su discurso hay una parte sobre la que asentar los próximos años de consenso, de acercamiento y de propuestas que sirvan a los intereses de toda la Comunidad Valenciana.

Le extiendo, por lo tanto, la mano, para estos y para otros ponernos a trabajar cuanto antes. Le extiendo la mano para que, conmigo, los dos gritemos agua para todos, trasvase del agua sí, del Ebro a nuestra comunidad. (*Aplaudiments*)

Le digo más, me da la sensación de que si usted coge mi mano y conmigo reclama el trasvase del agua del Ebro a nuestra tierra, estará comenzando a liderar el socialismo de los próximos años.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Camps.
Per al torn de rèplica, té la paraula...

El senyor Pla i Durà:

Sí, gràcies, senyora presidenta. *(Remors)*

La senyora presidenta:

...el representant del grup parlamentari, senyor Pla. *(Remors)*

El senyor Pla i Durà:

Gràcies, senyora presidenta.
Senyories.

Senyor Camps, l'únic que ha parlat de coses concretes he segut jo ací. *(Veus i aplaudiments)* Vosté, com sempre, ha parlat de tot menys del que tenia de parlar, i està per escrit. Coses molt concretes que vosté, una vegada més... Jo crec que no ha canviat, vosté ha fet punt i seguit respecte a la temporada passada, a la legislatura passada, punt i seguit. És que no té propòsit d'esmena, continua, per una banda, amb paraules grandiloqüents repetides moltes vegades, amb somnis, il·lusions, aspiracions i intentar manipular les paraules del que està parlant. *(Aplaudiments)*

Les meues paraules estan escrites. Vosté, no manipule, per favor. En primer lloc, li demane això, no manipule. Jo li he fet una oferta molt concreta i li repetixc: vosté sap que governe qui governe el 2008 el plantejament de transvasament de l'Ebre, que a vosté li s'ompli la boca dir, no el va a fer ningú, i ho sap vosté!, ningú!, i li s'ompli la boca! *(Aplaudiments)* Per què no li ho conta, això, a Rajoy? Per què Rajoy i els companys seus del PP d'Aragó estan en contra ja d'això? *(Remors)*

El que li he dit, arribem a una posició conjunta per a fer un plantejament raonable, amb un diàleg sincer i obert amb Catalunya, amb Aragó i amb el Govern d'Espanya, utilitzant com un instrument més, per a fer un plantejament raonable des del punt de vista econòmic, social i ambiental que no té res a vore amb el plantejament que vosté està diguent. Auia per a tots, sí! Auia per a sempre, també, que és el que estem intentant garantir els socialistes per a esta comunitat! *(Aplaudiments)*

Vosté, en huit anys, ho sap, eixe plantejament de pla hidrològic nacional van estar huit anys per a fer-lo... Huit anys! El posaren en marxa i no van tindre mai, mai!, i desmentixca'm, si això és així, mai van tindre el finançament de la Unió Europea. Mai! Per tant, no parlen de coses del passat. Això sí que és passat.

Jo, el que pretenia hui era obrir una nova fulla en eixe diari seu, que jo crec que ja està passat, pel bé dels valencians, obrir una nova fulla mirant cap al futur. *(Remors)*

Mire, de veritat, si seguix insistint que ocultant les coses, tapant-les o manipulant i tergiversant les paraules de qui l'interpel·la vosté va a continuar mantenint-se en el poder, doncs, segurament pot estar molt satisfet. Els ciutadans el votaren, en altres moments històric també votaren a altres per majories absolutes, que estan en altres llocs. Per tant, la majoria absoluta, jo li he intentat explicar que

el pitjor que li pot passar a vosté és pensar que eixe èxit que vosté ha aconseguit és un èxit que durarà per sempre i que eixe afany de sentir-se afalagat per l'èxit, que jo li'l reconec, puga portar-lo a un abús de poder, i comença mal, de veritat, senyor Camps.

Jo li he oferit, concretament, coses molt concretes mirant al futur, amb lleialtat i amb sinceritat. No manipule, no tergiverse i no faja, de veritat, eixe maniqueisme simplista que vosté ha fet ací, en esta trona, per favor. *(Aplaudiments)*

De veritat, mire, és que jo no sé com explicar-li-ho... Està molt bé que pugem a la trona i repetim cinquanta vegades... Puga ser que molta gent inclús acabe creguent-s'ho de bona fe... Creixem per damunt de la mitjana espanyola: mentira! En els darrers quatre anys, en els seus anys, és que està ahí, és que no pot negar-ho, és que en els darrers quatre anys..., hui he portat gràfics, perquè li'ls vaig portar a la tele també i vosté no va ser capaç de desmentir-ho, perquè és la realitat. Baixe a la realitat, per favor. Si jo no estic diguent-li res més que si partim de la realitat podem encarar millor eixe futur de progrés i prosperitat que entre tots volem construir per a esta comunitat! Però la realitat és que en els darrers quatre anys hem creixcut per baix de la mitjana espanyola.

La realitat és que els valencians i valencianes no han participat del creixment econòmic d'Espanya en la mateixa dimensió que altres comunitats autònomes, perquè el diferencial en renda que hem tingut els valencians i valencianes és el que és. ¿Que som més gent? Sí.

Anem a vore, no manipule les meues paraules, li insistixc: ja fa dos debats, no un, dos debats de política general, li vaig dir que el sistema de finançament que vostés apadrinaren, beneïren, aplaudiren —aplaudiren! *(aplaudiments)*— del senyor Zaplana era molt perjudicial per a esta comunitat. Ho he dit, no posem l'èmfasi sobre un govern o altre: he dit que històricament els distints sistemes de finançament han castigat esta comunitat. Ho he dit perquè és aixina, i especialment l'últim que actualment està en vigor.

El senyor Rambla li podria explicar perfectament això, *(remors)* perquè és el que va signar eixe acord i va donar conformitat a eixe sistema de finançament que perjudica els valencians. *(Veus)* Vosté ho sap, que eixe sistema de finançament... Per això dic que el problema del finançament, senyor Camps, no és un problema que puga resoldre este govern, serà el proper el que tinga d'anar a un nou sistema de finançament en el Consell de Política Fiscal i Financera, perquè sap que l'actual sistema no permet corregir eixe increment de la població que nosaltres tenim, com tenen altres comunitats, perquè n'hi ha una clàusula de l'acord d'eixe sistema que impediex que esta comunitat reba més diners ara pels més ciutadans que té. Ho saben.

Per tant, el que li he plantejat és, de manera sincera i lleial, en el proper sistema, governe qui governe, que ha segut sempre el meu plantejament, vosté tindrà el nostre recolzament perquè esta comunitat aconseguixca fins a les últims conseqüències que, *per capita*, ens situem en la mitjana. És el que li he dit. I, per cert, no vull que torne a dir ni a fer bromes respecte a l'actitud del president del Govern d'Espanya, que es mereix tot el respecte en esta cambra. *(Aplaudiments)* Per cert, el mateix que vosté... Home, perquè fer bromes de que «vino a inaugurar» això, això és que a vosté li queda mal. És el president de La Generalitat. No faja bromes d'eixe tipus perquè sap que el president del Govern d'Espanya va vindre a inaugurar l'ampliació de l'aeroport de Manises que ha fet, s'ha lici-

tat, s'ha adjudicat i s'ha realitzat pel govern de Zapatero i no ho va fer el senyor Aznar, tota l'ampliació! (*Aplaudiments*)

Per cert, no sols va fer l'ampliació de Manises, que vosté reclamava permanentment a Aznar, però no li fea ni cas, sinó que, a més, va anunciar ja l'ampliació d'eixe aeroport, que tots sabem que s'ha quedat menut. Eren les previsions que tenia el govern d'Aznar, que no va fer i que ha fet el govern socialista. I ara va a ampliar-se per compromís del president. No va vindre a fer bromes.

Mire, vosté sap perfectament que més enllà d'altres consideracions, si vol fer política electoral d'açò, ho fa, va a continuar fent-ho com ho ha fet sempre, ho sap, no? Perquè, home, parlar del compromís del Govern d'Espanya, l'actual govern, respecte al govern d'Aznar... Jo també ho porte, no pense que no ho porte. És a dir, el 6,2% en relació al PIB de mitjana durant els huit anys d'Aznar; el 8,7% en relació al PIB en els tres anys de Zapatero: un 20% més! (*Aplaudiments*)

I ho sap, sap perfectament... Jo crec que seria desitjable que vosté deixara de ser el peó de Rajoy i Acebes i que de veritat es preocupara per la comunitat i fóra just, perquè això demostraria sentit d'estat. Demostraria, per una banda, lleialtat institucional, que és la que es mereix aquell que representa el Govern d'Espanya, per una banda; i, per l'altra, demostraria sentit d'estat.

Perquè vosté sap perfectament que això ha segut una realitat i un compromís. I jo li he dit: siguent conscients d'això, de l'increment i l'esforç que s'ha fet en estos tres anys, tenim en els darrers deu anys un diferencial negatiu per a la comunitat. Pareix que no ho haja escoltat. Li l'he quantificat i tot, senyor Camps, li l'he quantificat: 3.500 milions d'euros en els darrers deu anys. (*Veus*) Entre el diferencial del que l'estat ha invertit ací en relació al PIB i el que mosatros aportem a Espanya: 3.500 milions. Li he dit: exercim les competències que tenim en l'Estatut, posem un termini temporal i exigim-li al Govern d'Espanya eixos 3.500 milions d'euros per a fer obres per a esta comunitat. Li ho he dit.

Per tant, no li he parlat de bromes, li he parlat de coses molt serioses. Perquè, a més a més, és el que es mereix esta comunitat. Eixos deu anys tenen un període de temps en què va governar set anys el senyor Aznar i tres el senyor Zapatero. El diferencial són 3.500 milions d'euros, fonamentalment, perquè en eixos set anys del govern d'Aznar —set anys del govern d'Aznar— les inversions reals de l'estat en esta comunitat van ser les que van ser. I senc molt dir-ho, però són dades objectives que no pot qüestionar perquè són dades reals. El seu conseller li ho podria explicar.

I, mire, vosté... Jo, a vegades, em sorprén, no?, perquè parla com si... Efectivament, és a dir, és la continuïtat d'una reelecció... Molt bé! Per tant, és més responsable, si cal, d'encarar el futur amb més solidesa i força. Què vol que li diga? És vosté també més responsable. I ahí va a tindre tot el nostre suport en els aspectes bàsics. No vullga tirar-mos a nosaltres responsabilitats que no ens toquen, senyor Camps.

Jo li he fet una oferta lleial i sincera en el tema d'urbanisme. No vullga tirar-mos a mosatros responsabilitats que corresponen fonamentalment als seus governs, que no corresponen a ningú més que als seus governs... Al seus governs, perquè ha tingut dos consellers portant eixa matèria, dos.

La realitat que tenim..., no busque enemics exteriors, no diga que els socialistes anem a Europa. Això és fals, senyor Camps! Això és fals! La situació que tenim davant d'Europa és una situació perjudicial per a esta comunitat derivada d'un muntó de reclamacions de ciutadans per la gestió de l'urbanisme que vostés han fet en esta comunitat en els darrers anys!, i volem ajudar a resoldre-ho! (*Aplaudiments*)

És a dir, fer-mos a mosatros responsables d'una gestió que és seua íntegrament, em pareix que no és el que toca. El que li he plantejat és intentar eixir d'esta. Eixir d'esta significa donar estabilitat, donar seguretat als operadors, en este sentit, als promotors, a les administracions i als mateixos propietaris. Perquè hui la situació d'inseguretat jurídica és el que més pot perjudicar la imatge d'esta comunitat, i vosté sap que la té.

Sap que la té, per una banda, perquè té d'adaptar la LUV a la legislació estatal, però sobretot pel recurs que la Unió, és a dir, la Comissió Europea, li va presentar en Luxemburg, que es resoldrà quan es resoldrà, però ¿quina estabilitat, quina seguretat, quina confiança poden tindre els promotors, els propietaris, quan no se sap com va a quedar una norma que va a estar recorreguda per la Comissió davant del Tribunal de Luxemburg? Això és el que li dic: resolguem eixe tema, perquè això serà bo per a la comunitat.

I vullc acabar...

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Pla.

El senyor Pla i Durà:

Vullc acabar, un segon, senyoria, vullc acabar diguent-li només una cosa. Mire, jo...

La senyora presidenta:

Senyor Pla, ha excedit el temps assignat per acord de la Mesa i...

El senyor Pla i Durà:

Molt amable, presidenta, per les seues paraules.

Només dir-li al senyor Camps que el futur del socialisme valencià i el futur de qui li parla el decidiran entre els militants del Partit Socialista del País Valencià i qui li parla també de manera personal. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Té la paraula el...

El senyor Camps Ortiz:

Gracias, señora presidenta.

Señorías, señor Pla, si usted tratase con la millonésima parte de trato institucional que yo trato al presidente del gobierno al presidente de la Generalitat valenciana, estaríamos hablando de otra cosa. (*Aplaudiments*)

Sólo le pido la millonésima parte del trato exquisito que yo le doy al presidente del Gobierno de España. ¡Fíjese!, no

le pido mucho tampoco. No le pido mucho tampoco

En segundo lugar, señor Pla, cuando usted aquí habla de inseguridad jurídica respecto de nuestras leyes urbanísticas, usted está generando inseguridad jurídica. Usted es una fuente de inseguridad jurídica. Por lo tanto, usted es una fuente de inseguridad económica; por lo tanto, usted es una fuente de inseguridad de prosperidad; por lo tanto, usted es una fuente de las cosas que nosotros no queremos que ocurran en nuestra comunidad. (*Aplaudiments*) Una fuente constante, apabullante. No hay inseguridad jurídica; hay leyes, hay tribunales y hay sentencias que es como funcionan los estados democráticos y los estados, también, de derecho.

Yo no sé exactamente a qué estado se refiere usted, porque por una voluntad personal decida que no sé qué cosa está bien y la otra no, porque una mañana se levanta de la mano de otro grupo político y habla de moratoria y otra mañana se levanta y refrenda propuestas de alcaldes socialistas que superan en mucho, en mucho, a veces la propia aplicación de esa ley. (*Aplaudiments*)

Eso sí que genera inseguridad jurídica. Pero, en cualquier caso, estamos hablando de seguridades políticas, seguridades políticas.

Yo le he brindado, con todo mi aprecio, juntos trabajar por el futuro de nuestra comunidad. Ya sé que es una decisión de los partidos políticos en sus debates internos, pero bueno, no estaría de más que pareciese que usted está hablándole a la comunidad del futuro y no que me habla de pasado. Bueno, me está hablando de gobiernos de España de hace no sé cuantísimos años. Por cierto, gobiernos de España que pusieron la primera piedra del trasvase del agua del Ebro y la primera travesía del tren de alta velocidad a nuestra comunidad, (*apludiments*), por cierto, por cierto.

Porque vamos, menuda diferencia, menuda diferencia. Menuda diferencia entre redactar, poner en marcha el tren de alta velocidad y llegar a los consensos adecuados para la ejecución del trasvase del agua del Ebro, sacando a favor votos no sólo de la inmensa mayoría, de la totalidad de los regantes de toda España, incluidos los catalanes y los aragoneses, y sacando a favor también los votos de comunidades autónomas socialistas, como la andaluza, la castellano-manchega, o nacionalistas, como la de Cataluña, menuda diferencia de talante y de consenso de Aznar al de Zapatero, por decreto-ley paralizando el trasvase del agua del Ebro. (*Aplaudiments*) Fijense, la diferencia; fijense, la diferencia. ¡Eso sí que es diferencia! Porque claro, el Plan hidrológico nacional es fruto del consenso, del trabajo, del esfuerzo, del diálogo, del acuerdo, de eso. Y la paralización del trasvase del agua del Ebro es fruto del chantaje; instrumento: decreto ley.

Por lo tanto, no se le llene tanto la boca a la hora de hablar de los gobiernos socialistas porque, la verdad, como se ha demostrado una vez más, los valencianos estamos — permítame la expresión— hasta la coronilla del gobierno socialista de Madrid. Hasta ahí estamos. (*Aplaudiments*)

Yo le propongo... ¿De dónde viene esa voz? Sigue sin ser la suya. Bueno. (*Veus*) Es una broma, es una broma. No pasa nada, don Andrés. (*Veus*)

Vamos a ver. Yo le he dicho en mi intervención primera, le he dicho en mi réplica y le vuelvo a repetir ahora: hablemos con claridad de las cosas, no con maniqueísmos.

Fijese. Dice que llamar maniqueísmo a decir sí o no al trasvase del agua del Ebro tiene... En fin, tiene su recorrido. Esto no es maniqueísmo; esto no se llama maniqueísmo.

mo. O estamos a favor o estamos en contra. Y oiga, tan legítimo es estar a favor como estar en contra. ¿O no? Tan legítimo es. Por lo tanto, yo no soy maniqueo a la hora de valorar actitudes y aptitudes y, sobre todo, capacidad de decisión política.

Usted habla no sé qué de un peón que anda por aquí. Le recuerdo que el peón, entre otras cosas, ha obtenido la mayoría absoluta de los votos de los valencianos. (*Aplaudiments*). Al menos, hable con el respeto... hable con el respeto debido.

Pero sí que le puedo decir que usted ha dado la sensación durante estos años de decir, a todo lo que el gobierno socialista ha hecho en contra de los intereses de la comunidad, «sí señor; lo que usted mande». (*Aplaudiments*)

Desde el inicio, como le dije desde esta intervención en la tribuna de oradores, desde este mismo momento, mirar hacia el futuro, que es de lo que se trata. Miremos hacia el futuro y para que no haya dudas respecto del futuro, porque no sé por qué usted fía a un gobierno del 2008. Está todo el rato diciendo: «No. Iremos a hablar del agua con el gobierno del 2008.» Caben varias interpretaciones porque no dice del de ahora, que le quedan unos cuantos meses. Caben varias interpretaciones: una interpretación política personal que es que tendrá usted una circunstancia diferente. Cabe otra interpretación: que obviamente no cree en el gobierno socialista actual para poder hablar del trasvase del agua del Ebro. O cabe otra interpretación y es que, a lo mejor, prevé la posibilidad de que el gobierno socialista, si es que gana las elecciones, no tenga el lastre del chantaje permanente de Esquerra Republicana de Catalunya. Caben varias interpretaciones.

En cualquier caso, como del tema del agua, de las inversiones, de la financiación y del futuro de nuestra comunidad, para mí todo es prioritario y cuanto antes, mucho mejor, lo que le digo es que no esperemos al 2008, independientemente de que en el 2008 posiblemente haya un gobierno que sí hará el trasvase del agua del Ebro, gobernado por el Partido Popular.

Pero, en cualquier caso, le digo: «No esperemos al 2008. Empecemos a trabajar ya. Digámosle al presidente Rodríguez Zapatero, al presidente del Gobierno de España, que el Partido Popular y el Partido Socialista de la Comunidad Valenciana dicen sí al trasvase del agua del Ebro.» Esto no es maniqueísmo. Esto es claridad, transparencia y contundencia en los discursos políticos. Y también... (*Aplaudiments*)

Y también digámosle al gobierno socialista de Madrid hoy mismo, después de este debate, que nos dé la financiación que nos corresponde y que lo avala, tanto el Partido Popular como el Partido Socialista en nuestra comunidad.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Camps.

A continuació, té la paraula el representant del Grup Parlamentari Esquerra Unida-Bloc-Els Verds-Izquierda Republicana: Compromís, il·lustre diputada senyora Glòria Marcos.

La senyora Marcos Martí:

Moltes gràcies, senyora presidenta.

En primer lloc, vull donar les gràcies a tots els ciutadans i ciutadanes que han depositat la seua confiança en el

Grup Parlamentari Esquerra Unida-Bloc-Verds: Compromís pel País Valencià. I és el que em permet, per segona vegada en la meua vida, ser síndica d'aquest grup i dirigir-me a tots vostés.

Senyor Camps, en primer lloc, vull felicitar-lo pel resultat de les eleccions. Sempre —com no pot ser d'una altra manera— hem respectat el joc democràtic i vosté ha obtingut un fort suport dels ciutadans i ciutadanes. El que passa és que, després d'aquestes últimes intervencions, tinc dubtes que vosté sàpiga què és gestionar-lo amb intel·ligència i, sobretot, amb respecte a la pluralitat.

De la mateixa manera que el felicite pel seu resultat electoral, vull fer-li arribar la nostra franca reprovaçió pel previsible però inacceptable de la seua decisió de celebrar el resultat electoral firmant amb el senyor Ecclestone la construcció d'un circuit de Fórmula 1 que, fins ara... (*Remors*)

Jo espere —dia— que tinc dubtes sobre que vostés respecten la pluralitat. Jo, el mateix que he estat sentint tot el temps totes les intervencions, demanaria, com a mínim el respecte als 200.000 ciutadans i ciutadanes del País Valencià que han depositat la confiança en les propostes que fem des d'aquest grup. Per tant, jo els demane que açò no siga un patí d'escola, sinó que, pel contrari, siga el primer àmbit públic de representació política del País Valencià. I per això, exigisc el respecte a totes les posicions.

Dia que per a nosaltres és reprobable que vosté haja fet això, perquè, com és costum encara no ha quantificat el que suposa aquest altre esdeveniment, però que tots sabem que generarà danys col·laterals en comerços, problemes en centres de salut, escoles... dins d'això que es denomina l'àrea d'exclusió. Potser hauria segut molt més desitjable que haguera complit el que va prometre en la campanya i que està dient a hores d'ara, i és que vol governar per a les persones, fent un gest, res més que un gest: rebent els familiars de les víctimes del metro.

He de fer-li palesa també la nostra preocupació, senyor Camps, vosté parla molt de futur. Mire, a mi em preocupa moltíssim que avui siga portada de tots els mitjans de comunicació apostar per un model que suposa que la nit de sant Joan en la Malva-rosa se salde amb cent tones de fem i tres-cents ferits. Alguna cosa haurem de fer pel que fa a eixe model que vosté ens proposa.

Senyor Camps, no hi ha res que les eleccions perdonen, a pesar de les paraules dels seus correligionaris que pretenen, com el senyor Antón, que el resultat electoral esborre les responsabilitats polítiques, o com el senyor Fabra, que vol fer-nos creure que els vots, inclús aquells que es deuen a l'alteració i manipulació dels censos, li han donat ni més ni menys que un excel·lent i l'han exculpat de procediments judicials en què esta implicat. Afortunadament, en allò que encara ens sembla un estat de dret, on es respecta la independència dels tres poders, els vots dels ciutadans i de les ciutadanes no han de tindre efectes sobre les causes judicials, ni serveixen per a eludir les responsabilitats polítiques derivades de les actuacions equivocades d'un govern.

Tampoc servix de res mirar cap a un altre costat, mentre des de la Unió Europea li diuen reiteradament que la legislació del País Valencià en matèria d'urbanisme no s'ajusta a la legislació comunitària.

Senyor Camps, després de la doble resolució del Parlament Europeu, jo, en nom del meu grup, l'inste a portar a aquestes Corts una nova legislació que supose el fre a la destrucció del territori i supose també l'acatament a la legislació europea

Servesca aquesta introducció per a fer constar que les nostres prioritats, des del lloc humil en què ens han situat els valencians i valencianes, van a ser fer un treball rigorós respecte a la col·laboració en el desenvolupament legislatiu, exercir la nostra tasca de control i d'oposició al govern, defensar la qualitat del sistema democràtic, i això senyor Camps, suposa reivindicar la pluralitat, l'ètica i l'austeritat com a elements bàsics i ineludibles de la qualitat del sistema democràtic.

També volem defensar la sostenibilitat del país, la universalitat i la gestió pública dels serveis públics, la qualitat del mercat de treball, les polítiques d'igualtat, la defensa de la llengua i de la nostra cultura.

Fins ara —i avui ho ha fet també, senyor Camps— cada raima, aproximadament deu quadernets, dels seus discursos dels últims temps han estat compostos de quarta i mitat de vàcues perspectives de prosperitat i progrés; una altra quarta i mitat de «som els millors i l'enveja del món sencer»; de quarta i mitat de crispació, victimisme, d'encoratjar la por a l'adversari, de dir que tot el pitjor ve de fora: govern central, Unió Europea... I, finalment, de quarta i mitat de promeses inversemblants.

Però la realitat és tossuda. Sabem que és difícil combatre contra la gran maquinària de la propaganda institucional. Moltes vegades no és fàcil explicar-li a la gent que els problemes que té la fàbrica, en l'oficina, no estan deslliats dels que té a l'hora de pagar la hipoteca, de buscar a quina escola porta als fills i a les filles, o com repercutirà en la seua vida la construcció de macrourbanitzacions unifamiliars.

Mire, senyor Camps, mentre vosté desplega el *show power*, un poder de seducció que basa en un control aferrissat dels mitjans de comunicacions públics i d'alguns privats, conforma una realitat virtual de grans esdeveniments..., la realitat diu que, malgrat el que podem denominar aquesta «publicitat enganyosa», malgrat els recursos públics que ha invertit vosté en tot açò, som la comunitat autònoma que menys diners dedica als serveis públics: concretament el 23,4% per davall de la mitjana de l'estat, i així ens va.

Vosté pot parlar de futur, de prosperitat, vol vosté utilitzar paraules, vol continuar en la xarrameca. Però si parlem de sanitat, jo no sé si li dediquem més diners que altra comunitat, però amb efectes absolutament impossibles d'assumir per la ciutadania. A hores d'ara, hi ha 1,9 llits per cada 1.000 habitants —llits públics—, molt distant dels 3 que n'hi ha a la mitjana de l'estat i molt distant dels 8 que recomana l'Organització Mundial de la Salut. Fins a 10 hores en urgències, llistes d'espera interminables. Què passarà aquestes vacances? Fins a Portugal paguen millor al personal sanitari.

Però vostés continuen insistint en la gestió privada de la sanitat pública, que és una autèntica ruïna per a les arques públiques i per a la qualitat de l'assistència que reben els ciutadans i les ciutadanes. De nou les paraules, senyor Blasco, que ha afirmat: «Aquest estiu és mantindrà la plena capacitat assistencial.» Magnífica afirmació si no fora perquè amb eixos 506 nous professionals per a l'estiu no es poden cobrir la demanda ni atendre les substitucions del personal sanitari en període vacacional, ni es pot atenuar la ja pertinaç carència de personal del sistema públic. Què passa amb la imatge virtual dels 13 hospitals promesos, o amb eixes habitacions amb llits individuals que prometia el seu antecessor en el càrrec, el senyor Zaplana?

Ens pot explicar l'adjudicació el 5 de juliol, en situació tècnica de fora de joc, de concursos d'informàtica per

valor de cinc milions d'euros en la Conselleria de Sanitat? Era tan urgent? Se'n recorden del programa Abucasis, eixe que ha segut un fracàs total? On estan les promeses de dentista per als majors, les promeses d'ulleres per als xiquets, els hospitals comarcals, el pla de salut mental...? El que volem, senyor Camps, és que quantifiqui les propostes i les programe al llarg d'aquests quatre anys. Li demanem —que això és un discurs d'investidura— els recursos necessaris perquè cada facultatiu de primària atenga els pacients un mínim de deu minuts. També creiem necessari parar les privatitzacions i revertir la gestió privada dels hospitals públics. Una altra qüestió que vosté parlava quan parlava de futur.

Parlem d'educació. Quants centres va prometre el conseller en funcions que anava a inaugurar per acabar el mapa escolar? Eren dos o tres per dia, al llarg de la campanya o els mesos anteriors a la campanya? La realitat són 1.000 barracons i ara un concert de Batxillerat als centres privats, la majoria dels quals són centres privats amb caràcter religiós. A canvi es van a produir les desaparicions del mateix nombre d'unitats dels centres públics. ¿És així com respecten la laïcitat constitucional i la prioritat del sistema públic a l'hora de complir amb la garantia d'accés que diu la Constitució amb la igualtat a l'educació i a la cultura?

Jo crec, senyor Camps, que vosté no és conscient que està incomplint l'article 116 de la LOE, que estableix que els nous concerts han de basar-se en necessitats d'escolarització. I no hi han necessitats d'escolarització quan vosté suprimix les unitats dels centres públics per a generar concert en els centres de titularitat privada i centres de caràcter religiós.

Li preguem, senyor Camps, que paratitze l'ordre de concerts de Batxillerat i que aposte per l'ensenyament públic. En cas contrari, haurà d'explicar aquesta mesura que acompanyada d'algunes altres, com és el decret d'admissió d'alumnes, suposen la *guetització* progressiva del sistema educatiu públic. És això futur? Per cert, ¿vosté permetrà i encoratjarà que els pares i mares objecten l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania? Espere que la seua respectable inclinació a la militància ultracatólica no el porte a confondre les seues creences amb el seu inexcusable paper de garantir la seguretat jurídica dels escolars del País Valencià. També esperem propostes, mesures concretes que puguen garantir que tots els alumnes del sistema, especialment els de secundària puguen exercir el seu dret a rebre l'ensenyament en valencià.

Mire vosté, la veritat és que fan les coses difícils, fins una proposta que podríem compartir, —no soles perquè vostés les han proposat, perquè nosaltres les proposàrem els primers en aquesta cambra, i l'hem defensat sempre— com és la gratuïtat dels llibres de text, la concreció de la mesura la fa impossible d'assumir. ¿Què significa que una empresa privada gestione el sistema d'ajudes, que controle dades sensibles com són alumnes que van a una escola o a una altra, el document nacional d'identitat dels pares i les mares, i que trie les llibreries que acceptaran el xec? Perquè eixe xec d'ajuda és de 117 euros, que és una quantitat inferior als 190 euros dels anys anteriors?

Per cert, senyor conseller, jo no sé si tinc idea, però vosté és forense i segurament tindrà molta idea de sanitat i jo que sóc professora d'institut li dic que alguna cosa de l'ensenyament conec, eh? Amb tota seguretat, jo a vosté no estic diguent-li que és el que coneix o no de la seua professió, i jo li demanaria un poquet de respecte, perquè, de tant en tant, la democràcia està basada, com a mínim, en el res-

pecte a la realitat de les persones i als seus coneiximents.

Les beques de l'any anterior suposaven ajudes de 190 euros i el xec, 117. És el famós joc de les paraules, entre altres coses, perquè gratuïtat i ajuda no són sinònims. Gratuïtat vol dir «de franc», vol dir «de debades», vol dir «que no es paga res». I vostés el que estan fent és una ajuda al preu i com sempre estan utilitzant eixe pervers sentit de paraules que no corresponen als seus continguts.

Seguirem amb els serveis socials, senyor Camps. No ens negarà que el País Valencià és la segona comunitat autònoma que menys diners destina a l'atenció de persones majors de 65 anys. En este desafortunat rècord sols ens supera Canàries, que té una població molt menys envellida que la del País Valencià. La despesa en serveis socials per habitants de més de 65 anys és de 210,84 euros/any. Tres vegades menys que, per exemple, a Madrid. Si tenim en compte l'envelliment progressiu i constant de la població en el País Valencià, ¿com podem parlar de prosperitat, de progrés, de futur... quan aquest indicador és un 45% inferior a la mitjana de l'estat? Només dediquem el 0,18% del PIB a les persones majors.

I per últim, en aquest aspecte, la llei de dependència. Se'n recorda vosté quan deia que... Serien els primers en desenvolupar-la! Què passa? La realitat és que estan intentant transferir tot el sistema a les empreses privades, i això no pareix compatible amb la llei. El Consell ha tret a concurs a través de l'Agència Valenciana de Prestacions Socials el desenvolupament, la posada en marxa i l'execució del sistema valencià d'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència.

Amb aquesta licitació el govern valencià obri la porta a l'empresa privada perquè concurse per a realitzar una funció que correspon a l'administració local i autònoma, segons les lleis del País Valencià i segons les lleis de l'estat. I que determinen a les administracions públiques com a suports bàsics en el disseny, planificació i gestió del sistema d'atenció a les persones en situació de dependència. Aquesta iniciativa desvirtua l'exercici de la responsabilitat pública per a garantir el dret de les persones. És evident que comercialitzar funcions de gestió i competència pública en matèria de protecció social, només pot derivar en la pèrdua de garanties per a la ciutadania en situació de dependència que vorà com l'accés, l'exercici i el dret a gaudir de la seua possibilitat d'atenció es veu mediatitzat per l'interés privat i l'ànim de lucre.

Així mateix, administracions i empleats públics es veuran subordinats en el seu quefer a les estratègies de la iniciativa privada, a les quals el govern valencià els està fent un trage a la seua mesura. També en aquest cas, segueixen el guió de desprotecció de drets, privatització i desqualificació dels serveis públics. La seua voluntat de fer negoci amb les prestacions públiques el porten a una deslleialtat institucional absolutament incomprensible en un estat de dret.

Què dir de la situació econòmica en el País Valencià? Entre tanta promesa segur que a més d'un, a més d'una se li ha oblidat que som la comunitat autònoma amb el major nivell d'endeutament, l'11,2 del PIB. En els últims anys, coincidint amb el govern del Partit Popular s'ha incrementat el diferencial entre les rendes de capital i les rendes salarials sobre el PIB.

Molta prosperitat, senyor Camps, molta paraula, però els salaris són inferiors als que la gent cobrava en l'any 2000. La taxa de desocupació augmenta en termes interanuals. Respecte a maig de 2006 la desocupació augmenta en el conjunt del País Valencià, mentres disminueix en el conjunt de l'estat. La bretxa entre l'ocupació d'homes i

dones es fa cada vegada major. Les dones són ja el 60% de les persones desocupades; i la precarietat i la inestabilitat arrelen entre els més joves, sense que a vostés sembla que això els importe massa.

La sinistralitat laboral s'incrementa, mentre se reduïxen i precaritzen les condicions del mercat laboral. Quines mesures són les que vosté va a posar en marxa per acabar amb aquesta situació? Si són les que ha posat en pràctica fins ara, pareix evident que la situació de fractura social s'anirà incrementant de manera imparable, i açò no és bo per al futur, senyor Camps. Sobretot perquè no garanteix la prosperitat ni el progrés dels valencians i les valencianes.

És evident, senyores i senyors diputats, que els efectes de la globalització, la deslocalització i allò que alguns denominen modernitat líquida, és a dir, el fi de l'era del compromís mutu, la desintegració de la trama social, la falta de relació entre economia-territori, entre empresa i treballadors, només es pot atacar des d'una aposta pel sector públic, per invertir en R+D+I, per valorar el paper de les universitats en compte de criminalitzar les seues demandes, per recuperar el teixit tradicional valencià, per incentivar les empreses a reinvertir en qualitat, per apostar per l'economia productiva en compte de per l'economia especulativa. Però els senyals de fum que emet el seu govern indiquen la tendència contrària, és el que el senyor Bertarelli, l'amo de l'*Alinghi*, entén i el fa afirmar que la Copa de l'*America* no és compatible amb el port comercial de València; i lamenta el dany que el port comercial causa al gran esdeveniment nàutic. Quina cara se'ls va posar a alguns i, sobretot a alguna! Perquè paraules no varen dir davant d'aquesta afirmació.

Volen millor exemple de com... —és que com estan disretts després perden el fil del discurs—. Volen millor exemple de com es capten els solcs d'aquesta societat del prodigis que volen construir a canvi de l'interés general? Li demanem compromisos concrets amb els agents socials per a recuperar el teixit industrial valencià; condicions d'estabilitat en el mercat laboral i que realment elabore un pla integral que permeta recuperar les rendes agràries i generar un marc de seguretat per als agricultors que viuen de la terra i que desitgen conservar la seua forma tradicional de vida, que és una manera, també, d'apostar per la defensa del territori.

Mire, senyor Camps, continuen havent qüestions que no pareix que li preocupen en excés. Ens referim a la violència de gènere. Dels 43 casos que portem fins a dia d'avui, 8 corresponen al País Valencià, quasi el 20%. Què farà? On estan els diners de la llei de violència de gènere, 2 milions d'euros, que han vingut al País Valencià? No em diga que estan en eixe autobús que se passeja per les comarques. Continuarà donant vosté cursos per als maltractadors on es generen rialles i comentaris que refermen la discriminació per raó de gènere i la violència subsegüent? Quan assumirà vosté la necessitat de convertir en prioritat del seu govern la lluita contra el terrorisme domèstic, la tolerància zero contra la discriminació que patim les dones per raó de gènere? De nou, paraules.

Parlem de cultura. Senyor Camps, li pareix bé que el senyor Rus utilitze de la diputació 200.000 euros per a pagar un concert d'Elton John? Que continue cofinançant els organismes que encoratgen la segregació lingüística? Que continuen apostant per inversions inexplicables, en compte de valorar les nostres bandes, les societats musicals? Que utilitzen... que, en lloc de donar tot el suport institucional als músics que utilitzen la nostra llengua, als lletraferits que continuen usant el valencià en les seues cre-

acions, deixen els diners públics en mans de la caspa, en mans d'inversions absolutament inqualificables des del punt de vista de la cultura del nostre país? Quines mesures concretes proposarà per a evitar que la llengua respecte a la qual s'han fet afirmacions tan pelegrines, com l'última d'Al-Russafí, siguen només una eina electoral?

Li propose, senyor Camps, que reba la Federació d'Escola Valenciana, que subscriga les seues propostes per a la recuperació lingüística del País Valencià i, sobretot, que es garantezca que no tornarà a utilitzar el nostre primer senyal d'identitat com arma electoral. Que complisca el compromís que el seu propi partit va adoptar quan varen firmar la declaració d'Ares del Maestre. Li demane un compromís per a garantir un nou model de televisió valenciana pública, que emeta íntegrament en valencià. No es pot mantindre una Radiotelevisió Valenciana amb 1.000 milions d'euros de deute, amb una qualitat ínfima i totalment manipulada pel seu partit. Cal treballar per una Radiotelevisió Valenciana pública, de qualitat i en valencià i que funcione des de l'austeritat, des dels recursos i la producció pròpia. Continuarem reclamant un consell superior de l'audiovisual amb independència i capacitat normativa i sancionadora.

Aprofitaré per a dir-li que en defensa dels drets a la lliure circulació d'idees, en defensa dels drets d'expressió i informació és inadmissible la censura que ha exercit el seu govern impeding el desenvolupament de l'accés dels col·lectius socials a Radiotelevisió Valenciana i, sobretot, és inadmissible la pressió antidemocràtica per a tancar les emissions de TV3 al País Valencià.

Senyor Camps, com vosté sap molt bé, la sostenibilitat mediambiental és un senyal d'identitat de les propostes polítiques del nostre grup parlamentari. I en aquest cas també sobra massa xarrameca. De nou les paraules i els gestos en compte de les propostes i els continguts.

Li proposem l'adopció d'una sèrie de mesures que suposen, en primer lloc, paralyzar la destrucció de més de 400 milions de metres quadrats del nostre territori. Senyor Camps, cal repensar el territori; cal establir una legislació clara que impedisca que es reclassifique i es planifiquen nous usos per al territori sense la garantia de recursos hídrics, energètics i de serveis suficients, mecanismes que puguen preveure el límit i la finitud del sòl i que contemplen planificacions supramunicipals. És necessari un consens entorn del model urbanístic. No podem ajornar per més temps la redacció dels plans territorials; no podem continuar planificant, ni executant infraestructures sense decidir prèviament quines són necessàries i quines no ho són.

Respecte a la política de residus. Els grans abocadors que s'han projectat per a les zones de l'interior, especialment a Castelló i que a hores d'ara estan plantejades per a la Vega Baixa i que en alguns casos s'han paralyzat momentàniament després d'importants mobilitzacions, supose que el seu govern ha apostat per una política que converteix l'interior del país en un gran abocador que albergue tot el que molesta en la costa i en les grans ciutats. Aquesta proposta és impossible d'assumir. És necessari canviar la política dels residus, minimització, reciclatge i sobretot gestió pública. Cal revisar el pla integral de residus amb criteris ecològics.

Respecte al recurs hídrics nosaltres som clars, com hem sigut sempre. No és possible seguir tirant-li pedres a la lluna. És necessari arribar a acords. El victimisme no resol els problemes. Li proposem que s'oblidi de transvasaments, de propostes irrealitzables i porte un projecte concret per a recuperar els aqüífers, per a aconseguir la

recuperació integral del Xúquer i del Segura, de l'Albufera; per garantir la viabilitat dels rius valencians i protegir els nostres aiguamolls. El punt clau per a iniciar el procés de recuperació del riu Xúquer és la redacció del pla de gestió de conca fluvial, que deurà substituir el vigent. És necessari fer palesa la impossibilitat de satisfer totes les assignacions de recursos aprovats després del pacte Bono-Zaplana de l'any 1997. La redacció d'un nou pla de gestió de conca del Xúquer no pot repetir els errors de gestió de la conca. L'estratègia dels grans propietaris castellano-manxecs d'incloure la denominada substitució de bombes és absolutament inadmissible.

Només hi ha una manera de garantir els recursos per a tots i és realitzant una política d'estalvi, de depuració i de reutilització i no fent promeses d'increment suïcida de la demanda. Nosaltres estem disposats a buscar consensos sobre la nova cultura de l'aigua, a treballar perquè els ciutadans i els agricultors compartisquen criteris d'austeritat i repartiment solidari.

També és urgent i necessari un nou pla energètic valencià. Haurem de parlar d'infraestructures. Volem demanar-li compromisos sobre l'actual traçat de l'AVE per l'Horta nord; volem parlar del tren Xàtiva-Alcoi, Sagunt-Terol-Saragossa, el tren Gandia-Dénia; el lliurament del peatge de l'AP-7. Temps tindrem de continuar reivindicant aquestes infraestructures, d'evidenciar que és necessari un model sostenible i territorialment equilibrat i també tindrem temps de parlar de vivenda.

Aquestos dies ha estat en els mitjans de comunicació la qüestió dels possibles recursos de La Generalitat contra l'Estatut d'autonomia. Aquesta és una qüestió que no admet trampes. Vostés i el Partit Socialista varen fer un Estatut on, malgrat les demandes d'Esquerra Unida-Els Verds, aleshores el nostre grup parlamentari, no varen voler incloure la qüestió del finançament. I en estos moments el que cal és deixar-se de clàusules inanes del nostre Estatut. El que cal fer és negociar un model de finançament multilateral que permeta la suficiència financera, no sols a la comunitat sinó també als ajuntaments, per a donar els serveis que necessiten els nostres ciutadans.

Però això cal fer-lo des de l'honestedat. No és pot dir des del País Valencià que recapte l'estat central, nosaltres passarem de posar impostos, però després exigirem els diners necessaris per a prestar els serveis. Cal fer pedagogia; cal fer pedagogia social; cal fer acords; cal exigir allò que ens correspon com a comunitat autònoma, però des de la corresponsabilitat. Perquè els serveis se presten des de tots els àmbits, i estat és tant el País Valencià com l'estat espanyol.

El que passa és que per a fer estes coses cal creure-s'ho, cal tindre consciència de país, cal tindre autoestima. Este matí tots i totes hem tingut un minut de silenci pels soldats morts al Líban. Però a ningú se li ha ocorregut, dels qui estan asseguts en aquesta bancada i des d'aquesta bancada, a ningú se li ha ocorregut que demà és el 300 aniversari del fi de la crema de la ciutat de Xàtiva i que, per tant, forma part de la reivindicació d'aquestes Corts, també forma part del nostre futur reivindicar la nostra història. Fa 300 anys de la batalla d'Almansa. El dia 29 se celebrarà també el decret de Nova Planta que posava fi als furs del País Valencià. I jo els demane a totes les senyories d'aquestes Corts que fem una declaració institucional, perquè la recuperació també de la nostra història forma part de la manera de projectar el nostre futur.

No voldria acabar la meua intervenció sense parlar d'una qüestió sobre la qual sempre es passa de puntetes. I

és la falta de polítiques del seu govern per a garantir el compliment dels drets humans respecte a les persones que vénen d'altres països, d'altres continents per raons diverses i que malviuen moltes vegades sense que les administracions vullguen veure i actuar per a resoldre els greus problemes que pateixen aquestos col·lectius.

Senyor Camps, vosté incomplix sistemàticament els seus compromisos en matèria d'atenció a la immigració, en matèria d'apostar per l'acceptació de la diversitat, evitant la manipulació i l'avanç de contravalors, com ara el racisme i la xenofòbia, que poden convertir una societat oberta, com la valenciana, en col·lectius proclius al discurs de la por i la criminalització del diferent. Estem a temps, si volem, d'evitar el caldo de cultiu perquè nie l'ou de la serp.

Senyor Camps, vull que quede clar que les nostres propostes són ofertes per a modificar una situació en què els megaloprojectes, el model urbanístic, la crisi industrial i agrària, la política de privatitzacions i la corrupció generalitzada són diverses cares d'una mateixa proposta política que té un objectiu clar: generar des de la gestió pública condicions favorables perquè determinats sectors empresarials i grups politicoeconòmics aconseguixen una extraordinària acumulació de beneficis.

Per a nosaltres és evident que eixos beneficis extraordinaris suposen una transferència massiva de rendes, des de la immensa majoria de la població a unes poques mans; suposen generar una trampa, perquè tots i totes es considerem còmplices amb un repartiment de beneficis en què se'ns prometen unes poques molletes. Cal acabar amb les complicitats i amb la idea que a més consum, més benestar. Diuen vostés que és necessari apostar per les persones. Açò no és problema de paraules, és una qüestió d'actuacions. Fins a on es pot arribar amb aquest model? Aquesta situació té límits i cada vegada més evidents.

Però sobretot, senyor Camps, és necessari un important acord amb la ciutadania per a combatre la corrupció, no sols pels aspectes morals i ètics del problema. Cal combatre determinades polítiques, com les practicades pel seu govern, que són el viver de la corrupció. És necessari perseguir penalment els corruptes, però sobretot és necessari acabar amb les polítiques que fomenten una corruptela cada vegada més generalitzada. Cal dotar el País Valencià d'un nivell democràtic d'altíssim perfil. La primera de totes les propostes d'acord ha de ser un pacte per a recuperar l'ètica, per a recuperar l'austeritat en la vida pública valenciana. Quan vosté vullga, nosaltres estem disposats. *(Aplaudiments)*

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyora Marcos.
Té la paraula el senyor Camps.

El senyor Camps Ortiz:

Gracias, señora presidenta.
Señorías.

Portavoz de Esquerra Unida-Bloc, amiga antigua compañera de debates políticos, señora Gloria Marcos, en materia de educación.

En primer lugar, querría hacerle una pequeña corrección histórica: los Furs, que fueron derogados hace 300 años, no eran del País Valencià sino del Regne de València. *(Aplaudiments)*

Fijense, esta es posiblemente una pequeña corrección

histórica, pero de ahí viene, creo, desde mi punto de vista, el error de percepción que hay en ciertos grupos políticos de lo que es la Comunidad Valenciana. Por eso, no estamos hablando de una pequeña corrección histórica, estamos hablando de una visión totalmente diferente, contraria en muchos casos a lo que es nuestra comunidad.

Yo, señora Marcos, en muchas ocasiones, cuando debatíamos de educación, años ha, le decía lo mismo que años más tarde vuelvo a decirle: qué curioso es que la historia otra vez nos ponga en un debate parlamentario, que, por cierto, y se lo digo con todo el cariño, no es el que corresponde hoy, se lo digo sinceramente. Hoy es un debate de investidura, hoy es el primer día que nos reunimos todos los grupos parlamentarios para hablar de política y del futuro, hoy es un día de esos en los que las democracias avanzadas reconocen el éxito de un partido político, le conceden una cuantas semanas por delante para ponerse a trabajar y le desean los mejores augurios. Eso es lo que yo sé ocurre en los parlamentos democráticos de las sociedades avanzadas, pero, pese a sus discursos, le digo que este es un parlamento democrático de una sociedad avanzada. (*Aplaudiments*)

Pues, bien, le vuelvo a repetir lo que le dije hace ya muchos años, muchos años, señora Marcos: yo creo más, mucho más que usted, en la educación pública... ¡Mucho más que usted! Usted a mí no solo no me gana, sino ¡ni me iguala! en defensa de la educación pública. (*Remors i aplaudiments*) ¡Ni me iguala! Cuando unos cuantos años más tarde se den datos de lo que ha ocurrido durante estos años en nuestra comunidad, le entrará vértigo por la cantidad de inversión y de gasto que hemos destinado a la educación pública en nuestra comunidad.

También quiero decirle, señora Marcos, y es muy importante, creo, que para mantener en las mejores condiciones de excelencia y de calidad nuestra educación pública, nuestro sistema de salud público, nuestras políticas sociales, la única receta económica es la que defiende el Partido Popular. Con sus recetas económicas la comunidad se pararía y sería incapaz de invertir y de gastar en el sistema público de oportunidades para todos. Esa es la gran diferencia también a la hora de valorar la apuesta y la propuesta cuando hablamos de inversión y de gasto público.

Según su modelo económico, según su modelo de prosperidad sería absolutamente imposible mantener una red de educación pública o de salud pública como la que tenemos en estos momentos en nuestra comunidad y por la que vamos a seguir apostando en el futuro.

Otra cuestión también quería decirle, señora Marcos, en esta, mi primera intervención después de algunos años en un debate entre usted y yo. Ha hablado de nuestro Estatuto de autonomía. Nuestra reforma, ambiciosa, consensuada con el Partido Socialista, leal desde el primer momento..., desde el primer momento hasta el último momento de todo el proceso, como corresponde, no contó con el apoyo de Esquerra Unida, entre otras cosas, porque ustedes pretendían la eliminación del texto estatutario de los grandes consensos políticos alcanzados por la sociedad valenciana. No hay otra razón. Nuestros símbolos, el nombre de nuestro territorio, el nombre de nuestra lengua y tantas otras cosas que son la base sobre la que se asienta la tranquilidad y la confianza de nuestro pueblo, fueron puestas una vez más en entredicho por el grupo parlamentario de Esquerra Unida y esa fue la razón fundamental para que ustedes no apoyase esta reforma estatutaria, y ese fue el inicio de aquella reforma ambiciosa que conseguimos lle-

var adelante el Partido Socialista y el Partido Popular.

Un estatuto de autonomía que, entre otras cosas, como asentía, además, en unas miradas que nos hemos cruzado en el hemiciclo el portavoz del Grupo Socialista y yo mismo, que prevé, entre otras cosas, y recuerdo perfectamente la propuesta de dónde vino, y vino en aquel momento de las bancadas socialistas, para que se incluyese en el Estatuto de autonomía el reconocimiento explícito en nuestra financiación del factor de la población, que fue aceptado inmediatamente por las bancadas populares. Fíjese si no es cierto que nuestro Estatuto de autonomía no contemple un factor fundamental y esencial para la financiación de nuestro sistema de bienestar para el futuro. Y yo estoy convencido, después del debate de hoy, que tanto el portavoz socialista como el del Grupo Parlamentario Popular como yo mismo, nos vamos a poner de acuerdo para hacer una propuesta en firme en relación a la financiación de nuestro sistema de bienestar, de nuestra sociedad del bienestar, porque es fundamental para el presente y el futuro de nuestra tierra, independientemente de los diversos gobiernos que pueda haber habido en el gobierno de España e independientemente de las distintas circunstancias.

Me encantaría que estuviésemos en algunos aspectos —ahí me gustaría que en todos— en el minuto uno de una nueva etapa, una nueva etapa en donde encontremos discursos que permitan la defensa leal y sincera de aquello que es bueno para nuestra comunidad, y por eso, una vez más, vuelvo a decir en la mañana de hoy que extendiendo la mano del gobierno y, sobre todo, del Grupo Parlamentario Popular, al Grupo Parlamentario Socialista para, en esta cuestión tan fundamental, encontrar una propuesta, una propuesta rápida, una propuesta coherente, una propuesta consecuente que elevar al órgano que corresponda en cuanto a la defensa de un modelo de financiación fundamental para el futuro de los valencianos.

Decía usted, señora Marcos, que no encuentra en el gobierno del Partido Popular la sensibilidad suficiente en atención a las personas que han venido de fuera, y aquí tengo que volver a enmendarle la plana, señora Marcos. ¿Sabe cuántas personas que han venido de fuera de nuestra comunidad trabajan hoy en nuestra comunidad? Más de 200.000 personas. ¿Sabe cuántos niños y niñas hay escolarizados en nuestro sistema público? Más de 80.000. ¿Sabe cuántas personas tienen tarjetas solidarias? ¿Sabe cuántas personas de más están recibiendo la asistencia sanitaria pública y gratuita en nuestros hospitales y en nuestros centros de salud y centros de especialidades en toda la Comunidad Valenciana? Eso, señora Marcos, es solidaridad, eso, señora Marcos, es integración, eso es trabajar de verdad por las personas que de fuera han venido buscando un mejor futuro (*aplaudiments*) para ellos y para sus familias.

Yo la invito a participar en los próximos días, semanas y meses de los compromisos a los que podamos llegar en este hemiciclo, la invito sinceramente, sin ningún tipo de prejuicio, la invito sinceramente, creo que es bueno. Además, usted representa no solo a una formación política o a una coalición política, sino a otra formación política integrada en su grupo parlamentario y a otros grupos políticos con otros liderazgos que a lo mejor no tienen la representación parlamentaria por el número de escaños obtenidos por su coalición. Por lo tanto, representan a grupos de mujeres y de hombres que con sensibilidades diferentes a las de la mayoría en muchos aspectos..., y cuando hablo de la mayoría, hablo de la mayoría inmensa, no solo del Partido Popular, sino también del Partido Socialista, que no tienen una opinión respecto de cuestiones que sí com-

partimos en su más estricta sensación y fundamento los populares y los socialistas. Pero, pese a eso, yo creo, entre otras muchas cosas, porque forma parte del debate parlamentario y de la presencia política en el hemiciclo, que podremos encontrar, seguro, puntos de encuentro en los próximos días, semanas y meses a lo largo de toda esta legislatura. Estoy completamente convencido.

Por eso, también le extiendo la mano a usted y a las personas que con usted ocupan hoy los escaños de su grupo parlamentario, a que podamos encontrar esas vías constantes de entendimiento, sin prejuicios, porque, desgraciadamente, muchas veces antepone un criterio político determinado que nos impide poder llegar a un acuerdo con alguna formación política. Estoy convencido de que si nos sentamos tranquilamente, encontraremos puntos de encuentro y también de desencuentro.

Con el anterior portavoz del grupo parlamentario de Esquerra Unida llegamos a algún acuerdo, a algunos acuerdos, que incluso no contaron con el apoyo del Grupo Socialista. Si no recuerdo mal, también, el desarrollo de la legislación en materia matrimonial en nuestra comunidad, después de aprobado nuestro Estatuto de autonomía. Por lo tanto, es fácil cuando hay voluntad, y aquí hay voluntad, mucha voluntad, de encontrar el acuerdo y el consenso para mejorar nuestra tierra y para mejorar la Comunidad Valenciana.

Paradójicamente, señora Marcos, usted ha empezado hablando de un señor del Reino Unido y ha terminado hablando de un señor de Italia. Usted sabrá por qué, yo en ningún momento los he traído a colación, entre otras cosas, porque son la suma de muchas cosas, de muchos factores, de muchas iniciativas, las que hacen que nuestra comunidad haya progresado y prosperado como lo ha hecho durante todos estos años. Estoy convencido de que habrá momentos de debates muchos más circunscritos, singulares, para hablar de las cuestiones que usted entienda que se tienen que hablar, porque, entre otras cosas, en esta casa, como corresponde, se habla de todo, absolutamente de todo, en el hemiciclo o en las comisiones y en tantísimos otros espacios de debate político como hay en la cámara parlamentaria autonómica. Pero le digo lo mismo, también, incluso cuando se trate de eventos de cierta trascendencia, también le solicitaré que venga sin prejuicios a hablar de los mismos, que venga con la serenidad suficiente para saber que hablar de estas cuestiones no genera ningún tipo de deslocalización ideológica, sino que se habla con tranquilidad, se propone con tranquilidad y se asume con tranquilidad proyectos que pueden ser interesantes para el común de la Comunidad Valenciana. Ahí creo que es bueno también que nos encontremos todos en este debate intenso e interesante.

En cualquier caso, señora Marcos, unos cuantos años después, lo único que le pediría hoy es, al menos, estos días que a los gobiernos democráticos se les da de confianza para cuando corresponda empezar con los debates del tiempo político correspondiente.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Moltes gràcies.

Per al torn de rèplica, té la paraula la representant del Grup Parlamentari Esquerra Unida-Bloc-Els Verds-Izquierda Republicana: Compromís, senyora Marcos.

La senyora Marcos Martí:

Moltes gràcies, senyora presidenta.

Senyores diputades.

Senyors diputats.

Senyor Camps, és cert que el recolzament dels ciutadans i les ciutadanes ens han permès a vosté i a mi estar uns anys més majors ocupant posicions en aquesta cambra, i de la mateixa manera he de dir-li que sembla que sí que han passat els anys per a vosté. No sé si han passat per a mi, vosté diu que no, en el discurs, però per a vosté sí que han passat, perquè jo tenia el costum de debatre amb una persona que no es creïa l'amo del món, que no venia a aquesta trona a donar lliçons de tot i a tots, que no es confonia a si mateixa amb això que vosté diu la Comunitat Valenciana i que jo, en la meua legitimitat li dic el País Valencià. És a dir, sempre hem confrontat propostes, sempre hem confrontat posicions; però en aquests moments, senyor Camps, crec que té vosté la gosadia de vindre a aquesta trona a dir què és el que ha d'incloure o no un debat d'investidura. Jo li demane el respecte que tots els portaveus dels grups polítics plantegen en aquesta trona allò que els sembla correcte i coherent, perquè no sols estem ací per a parlar de paraules buides de contingut, estem també per a parlar de propostes, i les propostes també es fan en els debats d'investidura.

Vosté ha vingut abans ací a dir qui havia de dir que sí, qui havia de dir que no, com se fea un debat, com no se fea un debat i, sobretot, intentant donar patent de cors del que és bo i del que és dolent. Mire vosté, no té eixa patent de cors. Vosté té un suport importantíssim dels ciutadans i de les ciutadanes del País Valencià. Però senyor Camps, vosté no està en posició, ni personal, ni política, de vindre ací a dir: «El que jo dic bo i el que jo no dic dolent.» Perquè vosté no té eixa capacitat. Vosté ha fet una proposta, i els ciutadans i les ciutadanes li han donat un suport, molt important, però jo li demanaria que intente administrar eixe suport, sobretot des del reconeixement de la pluralitat i des de la capacitat que tenim representants d'altres ciutadans i ciutadanes de fer les nostres propostes.

Diu que no hi ha ningú millor que vosté que sàpiga el que és l'educació pública o que estiga disposat a lluitar per l'educació pública. Doncs em perdonarà, jo no sé si tant com vosté, però des de la meua posició porte tota la meua vida lluitant per l'educació pública, per la sanitat pública i pels serveis públics de qualitat, universals i gratuïts, i presats públicament.

Diu vosté que la seua recepta és l'única, que és la de la societat del benestar. Doncs mire, si parlem de la societat del benestar, la societat del benestar té tres potes: creiximent econòmic que està regulat pels límits i, per tant, per la sostenibilitat; una segona pota que és el repartiment de la riquesa entre tots els ciutadans i ciutadanes; i, tercera pota, que és la llibertat perquè tot el món actue d'acord amb les seues conviccions, en la societat en què viu. Eixe són les tres potes de la societat del benestar. I mire vosté, jo no sé si vosté tindrà receptes, però aquests moments l'anàlisi de la societat valenciana diu que anem per mal camí quan analitzem la situació d'eixes tres potes que garanteixen la societat del benestar.

Vosté tindrà receptes, senyor Camps, però mire, hi ha més població, però som més pobres que mai. Mire vosté, parla de creiximent i què dir de sostenibilitat. Espere que s'haja llegit vosté eixe últim estudi que ha fet Comissions Obreres del País Valencià, on s'encenen totes les alarmes i diuen que estem abocats, si no es canvia el model, a un

col·lapse mediambiental, social i econòmic. Eixa és la seua recepta? La recepta que diu que en els últims vint anys, la població valenciana ha creixcut el 18%, però hem creixcut el cent per cent en la generació dels residus, el 150% en les necessitats energètiques, el 200% en el consum d'electricitat i el 250% en el consum del ciment? Eixa és la recepta? Eixa és la recepta que ha de garantir els serveis públics i la sostenibilitat?

Mire, i parlava vosté de la reforma de l'Estatut. Jo sé que moltes vegades vosté vol jugar a eixe bipartidisme imperfecte que conreem des de la transició, i vol *ningunejar* el Grup Parlamentari Esquerra Unida-Bloc-Verds: Compromís pel País Valencià. Però sap què? Nosaltres varem dir que no a eixe Estatut, perquè és un estatut de segona, perquè és un estatut que és l'últim de la primera transició, i no el primer de la segona transició. Varem dir que no, no sols per la qüestió de la llengua i de símbols, que també ho reivindicuem, sinó sobretot perquè és un estatut ple de dèficits democràtics. Perquè és un estatut que porta els acords institucionals a la necessitat de tindre el 66% de representants de les Corts Valencianes. Perquè és un estatut que manté una barrera absolutament antidemocràtica del 5% previ; i perquè és un estatut que no contemplava el finançament. Ni el finançament de la comunitat, ni el finançament dels ens locals. Per tant, jo li dia parlem de finançament, perquè el finançament no es resol en la clàusula Camps. I no es resol exclouent el nostre grup parlamentari.

Me sembla que, senyor Camps, com sempre el Grup Parlamentari Esquerra Unida-Bloc-Verds: Compromís pel País Valencià, com va fer abans el Grup d'Esquerra Unida-Verds: l'Entesa, estem disposats i disposades a treballar. Sap quin número d'iniciatives parlamentàries va fer el nostre grup en les legislatures passades? Doncs, proporcionalment molt més que altres grups de la cambra. I estem disposats a treballar ací i ara.

Mire, nosaltres no som *mari complejines*, sap? Nosaltres quan diguem una cosa és perquè tenim arguments per a defensar-la, i estem disposats a treballar, aplegant a acords en aquelles coses en què estem d'acord i diguem que no estem d'acord, quan no ho estem.

A mi el que m'ha semblat és que ha vingut vosté a fer palesa una generositat que en el fons és una obligació. Les Corts Valencianes estan obligades a convocar les comissions, a convocar els plens, per a debatre, per a fer legislacions, per a fer mesures del control al govern. I això no és una condició graciosa del seu partit, ni de vosté, com a futur president de la Generalitat valenciana.

Nosaltres, evidentment, que des de la serenitat..., una cosa és que defensem allò que ens creguem amb energia i, una altra cosa, és que ho fem com alguns, intentant desqualificar les propostes que fan altres. Torne a dir que des de la modèstia del grup parlamentari al qual represente, des de la capacitat de treball que farem entre tots i totes, des de la capacitat d'aplegar a acords quan calga, i manifestar clarament els nostres desacords també quan calga, estem disposats, senyor president, que esta legislatura siga, si és possible, si vostés no utilitzen el *rodillo*, si vostés realment li donen el paper que correspon a les Corts Valencianes, estem disposats, com no, a aplegar a les millors solucions per a resoldre els problemes dels valencians i valencianes.

Però mire, senyor Camps, dia Martin Luther King —no sé si ací acabaré a més amb altre personatge, perquè... important, molt important, en este cas americà, faltaria més, perquè no?—, Martin Luther King va dir que quan u mirava al darrera, a tot el que havia passat d'horrible en el segle

XX, el més terrible no era l'actuació dels dolents, el més terrible era el silenci dels bons. I jo el que no estaré mai disposada és en nom del meu grup a estar en silenci quan hi hasca una proposta que no ens agrade, ni a estar en silenci quan hi hasca una proposta a la qual li podem donar suport.

Senyor Camps, m'agradaria acabar diguent-li que faria vosté mal sent com Priam, eh?, que fins i tot va caure en les malifetes d'Ulisses. Recorde que Cassandra, malgrat el regal enverinat d'Apol·lo, al final tenia raó. I això, seria una mostra de reconèixer que altres poden tindre també la seua part de raó, la seua part de tindre una capacitat de vore el món i de fer propostes, bones també, per al futur i, sobretot, perquè el progrés no es pot construir des de la destrucció, sinó el progrés s'ha de construir des de la recuperació del nostre espai i del nostre país.

Si ara, ara quan li faça l'escolteta el conseller de Cultura, no? Esta vosté fent-li l'escolteta. (*Veus*) Per això no, que està molt bé! Per allò de la cultureta, que està bé que la dreta també tinga un poquet de cultura. (*Veus*)

La senyora presidenta:

Moltes gràcies.

Té la paraula el senyor Camps.

El senyor Camps Ortiz:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyories.

Senyora Marcos.

Yo... ¿cómo va a creerse nadie amo de no sé qué cosa? Aunque usted al final parecía que era el ama del hemicycle, callando aquí a los miembros del gobierno y no dejándoles hablar. Pero en absoluto, y además, se lo he dicho con toda la sinceridad que corresponde, que es toda, absolutamente.

Se lo he dicho en mi intervención, en mi intervención de réplica a su primera intervención. Y es que estamos dispuestos a llegar a acuerdos con ustedes, lógicamente, y hablar y dialogar y consensuar todo lo que se crea conveniente. Por lo tanto, esa parte no tiene duda alguna, ¿no?

Luego, tampoco dividimos entre buenos y malos. Aunque usted ha dicho, parafraseando a un político norteamericano, algo de los buenos: «Que los buenos no callen.» Usted acaba de autocalificarse *de los buenos*. Curiosamente, viene aquí a dar lecciones de que nadie tiene que arrogarse no sé qué cosa y no ha parado usted durante toda su intervención de hacerlo, en relación a lo que se considera usted en posesión de la verdad.

Y por cierto, como presidente de La Generalitat y como miembro del Partido Popular, no solo aceptamos las críticas, que es lo que corresponde, sino que estamos acostumbrados a las críticas, esta es una constante diaria, diaria. Y las aceptamos. Y algunas las compartimos y otras no las compartimos. Me da a mí la sensación de que todavía a ustedes esto de la crítica no les va bien, no les va bien. No les gusta que les critiquen. Es curioso, es una paradoja de nuestro tiempo. A la izquierda, cuanto más radical le cuesta menos asumir las críticas de los demás. No tenga usted la más mínima duda que estamos no solo dispuestos a que nos critiquen, sino que estamos acostumbradísimos, forma parte ya de nuestra forma de ser en política, de nuestra convicción y de nuestro compromiso.

Aquí hay alcaldes y alcaldesas, aquí hay miembros del gobierno, aquí hay responsables de otros ámbitos, o que lo son o lo han sido en distintas instituciones, y podrán corroborar mis palabras de ahora. La crítica es una constante en

nuestro actuar político. La aceptamos, la compartimos o no la compartimos. Pero me da la sensación de que a ustedes eso de la crítica no les va muy bien, no lo llevan bien. En cuanto oyen alguna crítica a su ideario —que suele ser, digamos, como muy contundentes, unas cuantas cosas, pero muy contundentes— es cuando ya no entienden que el juego democrático es fundamentalmente el poder decir unas cosas con absoluta tranquilidad. Por lo tanto, por esa parte no tenga la más mínima preocupación.

Llegar a acuerdos y llegar a consensos, pero partiendo también —si usted me lo permite— de las realidades. Usted no puede venir aquí y decir que hoy somos más pobres que hace unos cuantos años... no, que nunca. Más pobres que nunca, ha dicho que nunca. Claro también habla de los fueros del País Valencià, en fin... Pero no puede decir eso, señora Marcos, porque ni es cierto, ni es justo, ni es leal. Ni es leal con sus votantes —fíjese—, ni con los votantes de otros partidos políticos que están dentro de su propia coalición. Imagino a un votante de algún otro partido en su propia coalición, oyéndole decir lo que usted está diciendo. Porque hay una parte de su coalición que ama a esta tierra por encima de su propia vida, como nos ocurre a todos nosotros. Que la ama y que le duele que alguien la critique sin fundamento. Se lo digo porque para el funcionamiento, digamos, de lo que corresponde en el futuro, comprenda que hay algunos de nosotros que tenemos una especie de compromiso y de vocación valencianista, que nos duele profundamente cuando alguien critica sin fundamento quiénes somos, qué queremos ser y la realidad de las cosas en nuestra tierra.

Pero en cualquier caso, usted ha dicho que somos más pobres que nunca en la historia. Que nunca en la historia. Y se ha quedado tan tranquila y tan feliz. ¡Que nunca en la historia! Bueno, y entonces, ¿por qué el 1 de enero de 2007, la Unión Europea cambió la calificación de la Comunidad Valenciana, de región europea objetivo 1 a región de competitividad? ¿Porque somos más pobres que nunca? ¿O porque hemos recortado distancia económica, social y de oportunidades con las regiones más prósperas de Europa? Imagino que debe ser justo por lo contrario. ¡Qué casualidad!, señora Marcos, que las comunidades autónomas gobernadas por la izquierda, sigan siendo objetivo 1, es decir, en términos europeos, tan pobres como antes, las gobernadas por el Partido Socialista. Y qué curioso que las comunidades autónomas gobernadas por el Partido Popular, durante estos años, hemos recortado.

Y otra cosa que me parece importante también, en aras a una comprensión respecto de lo que ha sido el crecimiento de nuestra comunidad durante estos años. No solo el 1 de enero de 2007 la calificación en términos europeos ha cambiado de objetivo 1 a región de competitividad, por lo tanto, somos más ricos que antes, sino que para poderlo conseguir, señora Marcos, para poderlo conseguir, señora Marcos, hemos tenido que crecer por encima de los demás, porque si no nunca alcanzamos. Uno no recorta distancia con los que van por delante si no crece por encima de los que van delante. Esto es, imagino, en términos educativos, debe ser de clase de matemáticas. Es imposible, técnicamente, imposible. ¿Cómo es posible que alguien diga que crecemos por debajo de la media nacional, europea y mundial, y estemos recortando la distancia con las regiones europeas más prósperas? Por algo será, por algo será, ¿no? Por algo será.

En fin, la matemática y la historia se dan cita en este debate y, las dos para demostrar muchas veces, que la realidad no es como la pintan ustedes, sino que es bien dife-

rente. Y esa realidad bien diferente es la que ha recibido el apoyo mayoritario de los ciudadanos; por cierto, señora Marcos, de su comunidad también. Porque las personas que fueron a votar el 27 de mayo, viven en su calle, viven en su ciudad, viven en su comarca, viven en su provincia y viven en su comunidad autónoma. ¿Lo entiende señora Marcos?

Es decir, que vecinos suyos, que vecinos suyos de calle, prefirieron votar al Partido Popular y no a usted, democráticamente, libremente. Porque creen que su vecina de calle no está contando las cosas como son. Porque creen que su vecina de calle habla de una comunidad diferente a la que ellos ven. Porque creen que su vecina de calle no es la mejor receta política para el futuro de la Comunidad Valenciana. Porque se trata de nuestros convecinos, señora Marcos. Los representantes del Grupo Parlamentario Popular hemos sido votados por nuestros vecinos, por sus vecinos y por los vecinos también de los señores representantes del Partido Socialista. (*Remors*) Y por los vecinos de los representantes de los medios de comunicación y por los vecinos de todos los ciudadanos de la Comunidad Valenciana. ¿Entiende usted qué significa, por lo tanto, este acto político democrático que representamos hoy aquí? Que los vecinos de la Comunidad Valenciana en su inmensa mayoría han dicho: «Que gobierne el Partido Popular.» (*Aplaudiments*)

Es que me da la sensación..., es que me da la sensación... (*aplaudiments*) Es que me da la sensación de que a estas horas del debate algunos diputados autonómicos pueden salir de aquí pensando que los diputados del Partido Popular han llegado por arte de magia, por arte de magia, o sea, de repente, alguien dijo: «Pasen ustedes por aquí, siéntense amablemente en estos escaños y ocupen, por lo tanto, la mayoría del hemiciclo.» No. Aquí no han venido los diputados autonómicos del Partido Popular. Han estado en las listas encabezadas por el Partido Popular en las tres circunscripciones electorales que son nuestras tres provincias y en las tres circunscripciones han ganado por mayoría suficiente las listas del Partido Popular, en la inmensa mayoría de las ciudades de la Comunidad Valenciana, en la totalidad, casi, de las comarcas de la Comunidad Valenciana; como dice la alcaldesa, en todos los barrios de la ciudad de Valencia. Ahí es donde se sustenta democráticamente la mayoría política del Partido Popular, en los vecinos, en nuestros convecinos, en los ciudadanos, en nuestros conciudadanos llamados a las urnas hace escasamente mes y medio y en donde han dicho: «Esto es lo que queremos para el futuro de nuestra comunidad. Gobiernen los representantes del Partido Popular.» Y nosotros gobernaremos como siempre, desde el centro, con moderación, buscando los consensos, dialogando, trabajando todos juntos para hacer cada día más grande nuestra tierra y nuestra comunidad.

Y le voy a decir una cosa, señora Marcos, no sabemos gobernar de otra manera. No sabemos gobernar de otra manera. Sólo sabemos gobernar escuchando; sólo sabemos gobernar haciendo posible la participación de toda la gente; sólo sabemos gobernar buscando consensos; sólo sabemos gobernar buscando, desde el diálogo, los proyectos colectivos y comunes; sólo sabemos gobernar cuando la inmensa mayoría de nuestros convecinos están felices, ilusionados y comprometidos con este apasionante proyecto colectivo que se llama Comunidad Valenciana.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Moltes gràcies, senyor Camps.

Té la paraula el representant del Grup Parlamentari Popular, il·lustre diputat senyor Esteban González Pons.

El senyor González Pons:

Señora presidenta.

Señor *president* de La Generalitat y candidato a la presidencia de La Generalitat.

Señorías, es para mí un honor comparecer y dirigirme a la cámara por primera vez como portavoz del Grupo Parlamentario Popular. Y, personalmente, debo añadir que además me siento feliz por hacerlo para apoyar la candidatura presidencial de mi compañero Francisco Camps, que ha obtenido otra vez el respaldo de los valencianos en las pasadas elecciones autonómicas.

El intenso debate que ha precedido a esta intervención que realizo en nombre de la mayoría y la elección que en unos pocos minutos va a producirse, creo que reflejan bien la realidad que el pasado 27 de mayo los ciudadanos dibujaron con su voto en las urnas. Ese es, sin duda, el primer y más inmediato resultado que se obtiene tras una consulta electoral: la translación del mapa intelectual, del estado de opinión ideológico del pueblo a las instituciones y, por consiguiente, la regeneración o recambio, si procede, de las personas y los proyectos que ocupan los órganos de gobierno donde se forma la inteligencia de la colectividad.

Señorías, las consultas al pueblo nunca son estériles y, como es natural, tienen consecuencias. Nada debe permanecer inalterado después de unas elecciones. Cuando los ciudadanos se manifiestan en un sentido u otro, se les puede escuchar o fingir que no, pero suelen emitir órdenes tan claras que resulta una indecencia política no entenderlas.

El pueblo no es un oráculo que se pronuncie con obscuras metáforas. El pueblo, nuestro soberano, es el verdadero soberano y, por eso, habla sin eufemismos, sencillamente, con sujeto, verbo y predicado. Digo esto porque las elecciones del 27 de mayo acabaron como todos sabemos: hubo un evidente ganador y hubo varios evidentes perdedores. Y todos debemos aplicarnos la receta, unos para cumplir, otros para cambiar.

El resultado obtenido por el programa electoral presentado por Francisco Camps, que, como él mismo ha afirmado, se acaba de convertir otra vez en programa de gobierno, constituye un préstamo sensato de confianza ciudadana, cargado de expectativas y de esperanzas. Sin embargo, ese resultado también pone en evidencia qué discurso es compartido por los ciudadanos y cuáles, señorías, no lo son. A unos, se nos ha dado una oportunidad para seguir desarrollando nuestro modelo político, pero creo que a otros se les ha enviado un mensaje de renovación, de mutación y de actualización.

Al más votado le corresponde estar a la altura del respaldo obtenido; eso está clarísimo. Pero a quienes la voluntad popular ha sentado en el banquillo de la oposición, lógicamente, les toca ahora replantearse su discurso político, el ideario y el estilo con el que han solicitado la confianza del pueblo.

En una democracia parlamentaria, señorías, las elecciones no las pierden las personas, las pierden sus ideas. Por eso... (*aplaudiments*) luego no se resuelve con un cambio de líder una derrota electoral y también por lo mismo la tentación de iniciar una caza de brujas o duendes que pudiera surgir en algún sector de la cámara, con todo el

respeto del mundo, pienso que debería ser postergada en favor de una renovación de esas ideas que han perdido las elecciones.

Necesitamos una oposición más con programa de hoy y filosofía renovada que con viejas consignas aunque traiga cara nueva.

Señorías, pienso que la expresión libre y democrática de la ciudadanía valenciana ha sido otra vez directa y expresiva. La política de oposición fundamentada en la sustitución por la destrucción del Consell —como decía alguien este fin de semana: «en el no, porque no»—, en el ataque a toda costa y por todos los medios políticos al gobierno de La Generalitat, en el «Todos contra Camps», en la proclama autosuficiente y segregadora del «Adéu PP» o en el *Ja en tenim prou* tan sectario en lo moral como narcisista en lo democrático, no ha sido avalada por las urnas; claramente ha sido rechazada... (*aplaudiments*) por los electores y si aceptamos, como yo creo que todos los aquí presentes aceptamos, que el pueblo nunca se equivoca rechazando esas políticas, convendrán conmigo que a la oposición se le ha pedido más tolerancia, más diálogo y más modernidad. (*Applaudiments*)

Digo modernidad porque también pienso que el cuerpo electoral ha sido concluyente una vez más en el dispar apoyo dado a las dos maneras de entender nuestra política que se le han ofertado. Entre la Comunitat Valenciana del siglo XXI y el País Valencià del viejo siglo XX, ha optado de forma elocuente por la primera.

Señorías, nuestra *comunitat* no puede gobernarse desde la melancolía de un País Valencià que algunos imaginaron hace mucho que fuera, pero que ni fue ni llegará a ser. La Comunitat Valenciana... (*aplaudiments*) no quiere ser el País Valencià en ningún sentido. La Comunitat Valenciana es otra y también debería serlo en el ideario de quien pretenda regir su destino algún día o ayudar a quienes tienen que regirlo en el día de hoy. La realidad valenciana es la de este día de este mes de junio de 2007 y no la de 1977. Ya lo saben: tres provincias, pero una tierra; española, pero libre; sin complejos ni tutelas, ilusionada, orgullosa y modélica antes que modelada, compartida, pero del todo valenciana. Eso somos. (*Applaudiments*)

Nuestro presente, señorías, es consecuencia de la transición, pero ya no es la transición. Pasamos de la dictadura a la democracia y del centralismo a la autonomía y obtuvimos un éxito histórico entre todos. Eso es verdad. Pero el éxito se debió a que nadie se empeñó entonces en realizar su programa máximo y aquella renuncia a los programas máximos se llamó consenso. Por eso, para no revivir una y otra vez aquellos años setenta y quedarnos atrapados en el tiempo y para aceptar que hubo vida después de las trencas, esos viejos programas máximos inacabados deberían quedar allí y así substituidos por los proyectos de nuestra edad, de nuestra juventud, del aquí y el ahora.

Hoy y en este minuto, cualquier política que no hable de futuro está condenada a fosilizarse en un ejercicio de nostalgia que, al igual que las fantasías ideológicas, da poco pan.

Señorías, en verdadera política, por encima del pasado y del presente, importa el futuro, cuenta el porvenir. El poder democrático, en esencia, no es otra cosa que expectativa de poder aceptado y quien no es capaz de imaginar la Comunitat Valenciana que vendrá, jamás puede gobernar ni ayudar a gobernar la Comunitat Valenciana que es.

Señorías, cuando alguien habla poco del futuro subido a esta tribuna de la política, transmite la sensación ideológica de no tener previsto estar en ese futuro cuando llegue.

Da igual ser el gobierno o la oposición si se marcha en dirección contraria a las preocupaciones y demandas ciudadanas. Si se camina desorientado, no se trabaja bien ni como gobierno ni como oposición y, sin duda, como ya se les ha dicho, por ahí es por donde empieza a explicarse el balance de la pasada legislatura y también el histórico resultado de la candidatura encabezada por Francisco Camps.

Sí, por esa capacidad que actualmente tiene el Partido Popular para plantear un programa de gobierno pegado, adherido a las inquietudes y los intereses de la sociedad valenciana actual. Si se me permite, un programa escrito repasando las pecas y los pliegues de la piel del cuerpo electoral.

Sí, por la confianza con la que el *president* Camps comparte horas de tarea y ambición con los protagonistas anónimos de nuestra comunidad. Esos que se ponen el mono de trabajo o la corbata comercial a primera hora de la mañana, mañana tras mañana, para que todo funcione.

Sí, señorías, y por el aval que representan doce años de acciones políticas a pie de realidad. Por eso se han ganado las últimas elecciones.

Desde esta misma tribuna, hace ahora una legislatura, y ya en las primeras líneas de su discurso de investidura, Francisco Camps decía: «Soy de los que piensan que la buena política siempre es constructiva y optimista, que no promueven las separaciones ni los separatismos, que suman y escuchan, que no entienden que nadie se excluya o sea excluido de colaborar con la consecución del interés general.» Sigue siendo de los que piensan en la buena política.

Señorías, esa ha sido la legislatura de Francisco Camps y esa es su campaña, la de un presidente accesible, comprometido y próximo, como él mismo ha dicho «la del presidente vecino». Y así ha quedado reflejado en la detallada exposición de programas y ambiciones para los próximos años, cuya ejecución estará articulada en torno al sentimiento mayoritario de los valencianos y a las señas de identidad que nos son comunes.

Esta es la comunidad real que presidirá el futuro *president* de La Generalitat, la de los valores comunes, la que suma y crece día y día, la que rebasa las tesis que nos quieren ver desunidos, la de un Consell que ha sabido crear empleo y ha llevado a esta tierra a las más altas cotas de ocupación de su historia, la de un proyecto político que se ha impregnado con todas sus actuaciones de una decidida pátina redistribuidora de la riqueza y atenta a las desigualdades de los dependientes y ha satisfecho las nuevas demandas planteadas por mayores, familias, discapacitados, colectivos tradicionalmente poco representados. Los hechos hablan con más elocuencia que las palabras.

Miren, señorías, todos lo saben: nuestra comunidad, nuestra *comunitat* estuvo trece años pidiendo permiso para pasar y se le escaparon trece años sin respuesta alguna. Hoy lleva doce años abriéndose paso hacia el futuro y el progreso y no se va a parar.

La legislatura que hoy arranca con la reelección de Francisco Camps como *president* de La Generalitat permitirá enriquecer una etapa en la que hemos ganado en prosperidad para todos los valencianos.

Señorías, esta cámara no puede ni debe ser solo el lugar donde la política tiene parada sin fonda. La política con letras capitulares debe empezar en Les Corts. El parlamento que se merecen los valencianos es el de la política peatonal, pero solo será realidad si aprendemos a utilizar con

soltura el callejero de la realidad real valenciana, a la que, por cierto, nos debemos las veinticuatro horas del día, los siete días de la semana y las cuatro semanas que tiene cada uno de los doce meses del año.

La voluntad del grupo parlamentario al que represento es la de consolidar, con la ayuda del resto de los partidos, un parlamento que haga suyo el discurso propio y específico de nuestra *comunitat* y que lo haga del mismo modo que el resto de instituciones que han avanzado en paralelo a la madurez y la prosperidad de la sociedad valenciana.

El debate político debe vivir en esta casa, que es la de los protagonistas que el pueblo ha elegido y está al día de lo que se dice en la calle. Porque cualquier otra cosa, la cámara, cazando moscas, o los portavoces de nadie, marcando el curso del río político, arruina nuestra salud democrática. Debemos pactar rápido y bien las formas y adentrarnos con prisa en el fondo de las políticas que interesan de verdad a los ciudadanos.

También opinamos en el grupo mayoritario que Les Corts deben avanzar en su papel de agente activo para la defensa de nuestros intereses generales; y en tal sentido consideramos, desde la mayoría, que las estrategias políticas particulares, legítimas, pero que pueden resultar ajenas a estos intereses generales, deberían jugar un papel secundario, especialmente en aquellos asuntos objeto de lo que conocemos como políticas de estado valenciano, como es el caso de lo relacionado con las infraestructuras estratégicas, la financiación, los recursos hídricos y el medio ambiente.

Señorías, el AVE no es una exigencia exclusiva de ningún proyecto político, tampoco del nuestro. El AVE o el aeropuerto de Castellón lo reclama el derecho de la Comunitat Valenciana a tener más y mejores infraestructuras y a seguir siendo competitivos.

Señorías, a la tierra cuarteada de esos campos que se arrugan de pura sed en Alicante no le dice nada los apellidos Camps, Pla o Marcos; les dice que, si de un cuerpo humano a otro se pueden hacer transfusiones de sangre, el sobrante de agua del Ebro que va al mar bien podría regalarse a quien pide sólo eso: agua, que es menos que sangre. (*Aplaudiments*)

Señorías... (*Aplaudiments*) Señorías, el aire es... El aire contaminado que traerá el plan de desalación masiva del gobierno central no va a distinguir entre pulmones socialistas, comunistas, nacionalista, del Compromís o populares. Cuando la desaladora de Torre Vieja, la más grande del mundo para uso agrícola, la más grande del mundo, esté a pleno rendimiento, emitirá tantos gases como si todos los coches matriculados en las tres provincias de la *comunitat* circularan todos los días por su puerta; y lo respiraremos todos, los que estemos a favor y los que ahora mismo estén protestando.

Señorías, si no se reconoce nuestro incremento de población en una mejora del sistema por el que se financian las comunidades autónomas y si no se respalda la propuesta que esta mañana ha hecho el *president* Camps para que la distinción entre comunidades autónomas iguales en derechos se establezca por el número de habitantes, la falta de recursos afectará a los servicios que reciben todos y cada uno de los ciudadanos.

Señorías, si se muere nuestro mar, que puede acabar junto con L'Albufera con dos dedos de aceite y chapapote de sobrenombre, cuando el Ministerio de Industria autorice prospecciones petrolíferas en el golfo de Valencia, justo

dentro del campo de regatas de la *Copa America*, su orilla quedará arruinada y vacía incluso para los abstencionistas. (*Remors*)

Darrere d'estes reivindicacions només hi ha un projecte, senyories, i s'anomena Comunitat Valenciana. I per això darrere d'eixe projecte han d'estar obligatòriament Les Corts.

Senyores i senyors diputats, si estem d'acord amb una comunitat autònoma més pròspera i amb més futur fem-la des de l'acord, perquè el camí que comencem a recórrer tots els presents hui té un mateix i únic sentit, i podem creure-ho, podem creure-ho, senyories. Fer comunitat no és el mateix que fer país, és millor. (*Aplaudiments*)

Senyories, el valencianisme del nostre poble no és una pretensió, és una convicció. No reclamem un fet diferencial, tenim un fet diferencial, la nostra llengua: el valencià. No aspirem a una posició de lideratge. Com ha dit el president Camps: «som líders». Som una Comunitat Valenciana plural i oberta a la integració, som un poble orgullós de la seua història i del seu patrimoni. Som un poble respectuós i solidari amb tots els pobles que ens envolten. Som un poble que ha sabut preservar les seues tradicions i la seua identitat. Senyories, som un poble.

Este matí se'ns ha demanat que mirem cap al futur per part del candidat a la presidència de La Generalitat. I ens sembla a la majoria que és el major encert que podem tindre. A pesar de la nostra història som una comunitat jove, amb un esperit jove i vocació jove. Al Grup Popular li agradaria que ens consideraren valencians per molts anys que ens queden per davant, no per tot el que ha sigut esta comunitat, sinó pel que esta comunitat encara ha de ser.

Senyor candidat a la presidència de La Generalitat, senyor president, vosté ens demana que mirem cap al futur. Sàpia que el Grup Popular ja ho està veient perquè està, com el poble valencià, al seu costat. (*Aplaudiments*)

Termino. Señora presidenta, mi grupo y nuestro candidato a la presidencia de La Generalitat creen en esta comunidad, creen en su gente. Durante demasiados años el cartel de «comunidad con posibilidades busca oportunidad» se fue mustiando en las manos de nuestro pueblo. Es cierto, y no seré yo quien lo niegue, que hace poco más de una década esta tierra era fecunda en sueños, pero eran, señorías, sólo sueños, porque la Comunitat Valenciana abandonada a un permanente letargo no podía cambiarlos por realidades. Y había a quien le iba bien que nunca despertáramos y quien procurará que algún día volvamos a dormirnos.

Pero hoy, ya saben, nuestro pueblo planifica sus jornadas de trabajo sobre los sueños frescos de la noche anterior, y se están cumpliendo todos. El pasado 27 de mayo la confianza y la esperanza en la Comunidad Valenciana volvieron a ganar, porque nuestro pueblo no quiere regresar a esa época en la que el progreso caminaba de puntillas entre Vinaroz y Pilar de la Horadada. Eso nunca, nunca, nunca más. Cuando lo que pasaba, señorías, era que aquí jamás pasaba nada. Y sobre todo, como estoy convencido de que tendremos ocasión de valorar al concluir la legislatura que hoy arranca, el pasado 27 de mayo ganaron todos los valencianos.

Señorías, todo lo expuesto desde esta tribuna sólo tiene un garante. Por eso mi grupo da su confianza y su apoyo al presidente que hace suya la buena política: Francisco Camps. (*Aplaudiments*)

Porque sabemos que su Consell volverá a ser antes valenciano que nada. Porque sabemos que sumará más progreso al progreso general. Porque sabemos que no hay más proyecto que el de la Comunitat Valenciana. Y que ese, y sólo ese, es el proyecto que el candidato lleva dentro y porque hoy este portavoz, más que portavoz, es sólo un altavoz para un millón trescientas mil voces que ya dijeron «sí» a esta investidura cuando se les preguntó directamente. (*Aplaudiments*)

Señor presidente, cuenta usted con la mayoría para gobernar por todos, para todos y también con todos.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Moltes gràcies.

Té la paraula el senyor Camps.

El senyor Camps Ortiz:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyories.

Senyor portaveu del Grup Parlamentari Popular, agrair el seu discurs, el seu recolzament, el de tots els meus companys membres del Grup Parlamentari Popular. I també a totes les persones que hui, d'una o d'altra manera, han treballat per este debat, perquè no sols els portaveus o el candidat, sinó moltes persones hi ha darrere dels papers, les idees i les propostes que hui s'han ficat en el debat d'investidura.

En qualsevol cas, gràcies de veritat a tots hui, ací presents. Enhorabona per haver sigut elegits com a diputats representants del poble valencià per a esta legislatura, i en especial als meus companys agrair-los l'avanç ja del que pareix ser va a ser eixe compromís conjunt per a fer gran la nostra comunitat a partir d'este mateix moment.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Muchas gracias.

A continuación vamos a proceder a la votación, de acuerdo con lo establecido en el artículo 84.2 y 85 del Reglamento de Les Corts.

Procederemos a continuación a la votación pública por llamamiento. En primer lugar se procederá a sacar una bola con el número de diputado o diputada por el que haya que comenzar la votación, y a continuación la secretaria primera de la Mesa nombrará a las diputadas y a los diputados que responderán «sí», «no» o «abstención», teniendo en cuenta que el llamamiento se realizará por orden alfabético del apellido, comenzando por la diputada o el diputado a quien por suerte haya correspondido.

Señoras diputadas y señores diputados, quiere recordarles que el voto favorable para el candidato señor Francisco Camps Ortiz será una respuesta de «sí», el voto no favorable será «no» y la abstención se indicará con la propia palabra «abstención».

Señora secretaria, proceda. (*Remors*)

(La senyora secretària trau una bola amb el número del diputat pel qual ha de començar la votació)

La senyora secretària primera:

Empezaremos por el número 49.

(La senyora secretària primera crida les diputades i els diputats per l'ordre establert perquè voten en veu alta)

A favor, 54; en contra, 44.

La senyora presidenta:

Habiendo obtenido el candidato la mayoría absoluta, queda elegido presidente de La Generalitat el molt honora-

ble senyor Francisco Camps Ortiz, de acuerdo con el artículo 27.1 del Estatuto de autonomía y el 138.1 del reglamento de estas Corts.

La presidencia de Les Corts comunicará el acuerdo de la elección a su majestad el rey y dará cuenta al presidente del gobierno del estado a los efectos oportunos.

Aprovecho también para anunciarles a sus señorías que el pleno de toma de posesión del presidente de La Generalitat tendrá lugar el próximo día 27, a las 12:00 horas.

És closa la sessió. *(Aplaudiments)*

(S'alça la sessió a les 14 hores i 30 minuts)